

ת"פ 19653/01/16 - מדינת ישראל נגד עבד אלקאדר זועבי

בית המשפט המחוזי בנצרת

22 נובמבר 2017

ת"פ 19653-01-16 מדינת ישראל נ' זועבי(עצור בפיקוח)

פרק פמצ 4652/15

לפני כבוד השופט ג'ורג' אזולאי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם עבד אלקאדר זועבי

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד בני משה

מטעם הנאשם: עו"ד קרינה אבאל (ממשרד עו"ד משה סוחמי)

הנאשם: הופיע

הכרעת דין

אפתח ואומר, כי בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, מתוקן בשלישית מיום 8/12/16, המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)+(1)+(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של הובלה ונשיאה של נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, עבירה של ירי באזור מגורים לפי סעיף 340א לחוק העונשין, עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין, עבירה של היזק במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין וכן עבירה של הסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

עובדות כתב האישום

עמוד 1

2. בהתאם לעולה מכתב האישום, הנאשם וסאהר זועבי (להלן: "**סאהר**") הינם בני דודים ומתגוררים בכפר טמרה יזרעאל (להלן: "**הכפר**"). מועאד זועבי, מוחמד עדנאן זועבי ועיסא זועבי (להלן: "**המתלוננים**" או "**מועד**"), "**מוחמד**" ו- "**עיסא**" בהתאמה) הינם בני משפחתו של הנאשם וכולם מאותו הכפר. בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלוננים קיים סכסוך בעניין אדמות.

לטענת המאשימה, בלילה שבין יום 25/12/15 ליום 26/12/15, סמוך לשעה 00:00, נפגשו המתלוננים ונסעו לראות את ביתו החדש של מועאד אשר נבנה בסמיכות לבית הנאשם בכפר.

הנאשם הבחין במתלוננים כאשר עברו עם רכבם ליד ביתו, אז גמלה בליבו ההחלטה לחבול בהם. לצורך כך הצטייד ברכב מסוג מאזדה לאנטיס לבנה מ"ר 79-481-23 (להלן: "**הרכב**") ובסכין אותה נשא עמו שלא כדין.

הנאשם הגיע עם הרכב למקום הימצאם של המתלוננים כשסאהר נמצא עמו ברכב, יצא אל המתלוננים כשהוא אוחז בסכין בידו הימנית והחל לדקור את המתלוננים תוך שהוא מקלל אותם ומאיים עליהם שאם יעברו פעם נוספת ליד ביתו במהירות "ישבור להם את הרכב".

הנאשם דקר את מוחמד שתי דקירות באזור בית החזה, את מועאד דקירה אחת בגבו העליון וניסה לדקור את עיסא בבטנו.

למשמע הצעקות יצא דודם של המתלוננים, עבד אלרחמן זועבי (להלן: "**עבד**") מביתו הנמצא סמוך למקום האירוע. עבד הבחין במועאד ומוחמד כשהם פצועים ומדממים והעלה אותם לרכבו במטרה לפנותם לקבלת טיפול רפואי בבית החולים.

עם יציאתו של עבד חזר הנאשם חזרה לרכבו ונסע, לא לפני שאיים לעבר המתלוננים ועבד באומרו "אני הלילה אירה בבית שלכם, אחורר אותו ואשרוף לכם את הבתים".

בהמשך, בסמוך לשעה 02:10 באותו לילה, חזר הנאשם למקום כשהוא נוהג ברכב ונושא עמו נשק מסוג שאינו ידוע למאשימה. הנאשם עצר את רכבו בסמוך לביתו של עבד וירה לכיוון הבית כ- 57 כדורים, אשר פגעו וגרמו לנזק בביתו של עבד וברכבו של מועד אשר חנה בסמוך אליו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננים פצעי דקירה - למועד נגרם פצע דקירה בגבו העליון, בגובה מעבר צוואר, הוא נזקק לטיפול רפואי, תפרים וחבישה ושחרר כעבור מספר שעות לביתו. למוחמד נגרמו שני פצעי דקירה חודרניים באזור בית החזה ודקירה חודרת בבסיס העורף, נזקק לטיפול רפואי שכלל תפרים, החדרת ניקוז ואשפוז של 5 ימים בבית החולים.

הנאשם גרם גם במעשיו לנזק רב לביתו של עבד שכלל ניפוץ של חלונות וחדירת כדורים וקליעים בקירות הבית ואף

רכבו של מועמד שחנה בחצר נפגע בשמשה האחורית ובפח.

תשובת הנאשם לאישום

3. במהלך הדיון שהתקיים ביום 2/5/16 ובמסגרת הודעת הכפירה הכתובה שהגיש ביום 24/6/16 הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בקשרים המשפחתיים בין כל המעורבים בפרשה, כפי שעולה מכתב האישום, אישר את החבלות שנגרמו לשני המתלוננים, אולם כפר בעובדה כי הוא זה אשר גרם להן. הנאשם העלה טענת לאליבי לפיה לא היה במקום ובמועד האירוע וכפועל יוצא מכך כפר ביתר הסעיפים המיוחסים לו בכתב האישום.

לדבריו, ביום ו' ה- 25/12/2015 בסביבות השעה 20:00 יצא מביתו שבכפר טמרה, יחד עם אחותו הגב' עלא מחאג'נה, אשר הגיעה לביקור בבית הוריה ומתגוררת בעין איברהים באום אל פחם. הנאשם ביקש מאחותו שתסיע אותו לכניסה לאום אל פחם ומשם התכוון להתקשר לחברו, מוחמד אגבריה, על מנת שיבוא לאוספו ברכב לביתו. מאחר והנאשם שכח את מכשירו הסלולרי, בו היה מספר הטלפון של החבר, ביקש הוא מאחותו שתסיע אותו לבית חברו. לדבריו, האחות הורידה אותו בבית חברו בסביבות השעה 21:00. לטענתו, משך כל האירועים המתוארים בכתב האישום שהה הוא בבית חברו באום אל פחם וזאת עד ליום ראשון.

גדר המחלוקת

4. אין מחלוקת כי קיים בין הצדדים סכסוך עמוק והיסטורי על אדמות, על כך שהמתלוננים נטלו חלק באירוע אלים, במהלכו נדקרו שניים מהם ונגרמו להם חבלות חמורות וכן אין מחלוקת באשר לירי שבוצע לעבר ביתו של עבד והנזק שנגרם לו ולרכבו של מועמד שחנה מחוץ לביתו של עבד. הצדדים חלוקים באשר להימצאות הנאשם בזירת האירוע ומעורבותו בו. הנאשם העלה טענת אליבי לפיה לא היה במועד האירוע בכפר טמרה, לא היה עם טלפון נייד באותו מועד וברח מהמשטרה בשל הסכסוך בין הצדדים עת לטענתו כבר העלילו עליו בעבר.

דין והכרעה

5. אקדים ואומר כי מחומר הראיות בכללותו לא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם במיוחס לו, עת לא נפרסה בפניי תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו מעל לספק סביר. עדי התביעה הציגו גרסאות שונות באשר למה שאירע באותו המועד - באשר לאירוע הדקירה (להלן: "האירוע הראשון" או "אירוע הדקירה" בהתאמה), סתרו עדי התביעה, אלה שנדקרו ואלה שנכחו, לא רק האחד את השני באשר למקום ואופן התרחשות האירוע כי אם אף את גרסתם שלהם כפי שזו עלתה לראשונה במסגרת חקירתם במשטרה ובהמשך בפניי. באשר לאירוע הירי (להלן: "האירוע השני" או "אירוע הירי"), אף לגביו קיים ספק סביר אם הנאשם הוא זה אשר ירה לעבר ביתו של עבד, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך. משכך אין באפשרותי להסיק מראיות התביעה כפי שהובאו בפניי את אשר אירע הלכה למעשה.

6. מחד התביעה לא הצליחה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, מאידך לא נתתי אמון בגרסת ההגנה. ואולם, שקרי הנאשם ועדיו, יכולים לחזק ראיות התביעה כאשר ישנה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמת הנאשם ולא כאשר זו איננה. במידה והיו בפניי די ראיות להוכחת אשמת הנאשם, היה בשקרי הנאשם כדי לחזקן.
7. במקרה זה התרשמתי הינה - "זה שקרן וזה שקרן" - ולא ניתן לדעת על פי מכלול הראיות שהוצגו בפניי את אשר אירע הלכה למעשה.
8. בהקשר לכך אציין כי, העובדה שהנאשם ברח למשך מספר ימים, חרף טענת האליבי אותה העלה, לא מספיקה כדי להרשיעו, עובדה זו יש בה כדי לחזק את ה"יש" ולא את "אין". בגרסאות שהוצגו בפניי מפי עדי התביעה קיימות סתירות רבות מדי, היורדות ממש לשורשו של עניין. אין מחלוקת שהמתלוננים נדקרו ונגרמו להם החבלות המתוארות, כך גם לגבי היריות לעבר ביתו של עבד, אולם כפי שנטען בפניי, לאור עברם המשותף של שתי המשפחות נוכח סכסוך האדמות המתמשך, נהגו במהלך השנים להתלונן האחד כנגד משנהו וניתן להתרשם לאורך ניהול התיק כי מרוב רצון של עדי התביעה להפליל את הנאשם, עלו שקרים בולטים וסתירות מהותיות ועל אף שעדי ההגנה אף הם לא אמרו אמת והתרשמתי לרעה מעדותם, לא ניתן לקבוע כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם ואין מנוס מזיכוי מחמת הספק.

ראיות התביעה

9. ראשית אבחן את גרסת המתלוננים באשר לאופן התרחשות האירוע הראשון - אירוע הדקירה - ואציג את הגרסאות השונות שהעלו עדי התביעה באשר למקום ואופן התרחשות האירוע - כך סתרו את עצמם באשר לסיבה בשלה הגיעו לשלד הבניין בשעה 00:00 בלילה, מה עשו בשלד, מה הספיקו לעשות עד להגעת הנאשם, המקום בו התרחש אירוע הדקירה - האם ליד השלד, ליד ביתו של עבד או במרפסת ביתו, מה קדם לאירוע (הנאשם קילל ואז דקר, קודם דקר או במקביל), איפה היו עבד ואשתו במהלך האירוע, האם ראו את אשר אירע, האם המתלוננים הם אלה שהלכו לביתו של עבד לאחר דקירתם או שמא עבד ואשתו יצאו לקראתם וראו אותם מדממים בפתח ביתם וכו'. אף באשר לאירוע השני - אירוע הירי - לא זוהה הנאשם בוודאות כמי שירה על ביתו של עבד והדבר הוסק מגרסת המתלוננים באשר לאימויו של הנאשם לאחר אירוע הדקירה. בהמשך תובא לעניין זה גרסתה של מרים אשתו של עבד, אשר נכחה בבית בזמן הירי ומעדותה לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק כי הנאשם הוא זה שירה לעבר ביתם, והכל כפי שיובא להלן:
10. המתלונן מועאד זועבי (להלן: "מועאד") סיפר במשטרה, במסגרת הודעתו מיום 26/12/15 שעה 01:00 (נ/11), כשעה לאחר האירוע, בעודו שוכב בבית החולים, את אשר אירע "אתמול בשעה חצות בערך ישבתי עם החברים שלי ... ישבנו בדירה החדש שבנינו ועשינו מדורה. עבודי הגיע עם הרכב שלו מסוג מזדה לנטיס בצבע לבן עצר לידינו ירד מהרכב דקר אותי בגב דקירה אחת ואת בן דוד שלי מוחמד עדנאן גם אותו הוא דקר עזב אותנו ועזב את המקום. אני הלכתי לדוד שלי ששמו עבד רחמן שגר במרחק 50 מטר ואז הוא הביא אותנו לבית חולים...". כאשר נשאל האם הנאשם אמר משהו לפני שדקר אותם השיב "לא אמר כלום"

(שורות 13-15).

כעבור מספר ימים, ביום 29/12/15 (נ/12) נחקר מועדא בחשד שתקף ביחד עם אחרים את הנאשם ואת סאהר. במסגרת חקירתו כאמור הוסיף וסיפר "אני באתי לבית של אבא שלי שבונים עכשיו, זה כביש שעובר ליד הבית של עבודי, אבא שלי אמר לי לך תבדוק, אני עולה על מדרגות, הייתי עם מוחמד עדנאן ועיסא. פתאום עבודי הגיע עם אוטו מזדה לבן יחד איתו היה סאהר אני חושב עבודי נהג, הוא צעק "בני זונות בואו לפה" אנחנו ירדנו במדרגות רצינו לראות מה קרה, הלכתי אליו לראות למה הוא קילל, הגעתי אליו, ישר עבודי הוציא סכין עמדתי מטר וחצי ממנו, ראיתי את הסכין, רציתי לברוח, הוא נתן לי דקירה בגב, נפלתי על הרצפה, אם לא היה עיסא שהיה לוקח אותנו לעבדאלרחמן, הוא ראה אותנו ולקח אותנו לבית חולים". כאשר נשאל מה סאהר עשה השיב "אני לא יודע אני הסתכלתי על עבודי ראיתי את הסכין...נסיתי לברוח...קיבלתי דקירה בגב...".

כפי שניתן להבחין, מועדא מסר גרסאות שונות בשתי חקירותיו במשטרה - בראשונה סיפר כי הגיע יחד עם שני בני דודיו אל השלד, עשו מדורה ופתאום הגיע הנאשם והחל לדקור אותו ואת בן דודו בלי לומר דבר לפני כן. עוד הוסיף כי הלך דקור לביתו של דוד שלו שגר במרחק של 50 מטר ממקום הזירה. בשנייה סיפר כי הגיע לשלד לאחר שאביו אמר לו "שילך לבדוק" ובעודו עולה במדרגות הגיעו לפתע הנאשם וסאהר, אשר שמו לא הוזכר בהודעתו הראשונה, 3 ימים קודם לכן. כמו כן הוסיף וסיפר, כי הנאשם החל לצעוק ולקלל אותם וכאשר הלך לקראתו לבדוק מדוע הוא מקלל, הוציא הנאשם סכין ודקר אותו. לדבריו בן דודו עיסא הוא זה אשר לקח אותו לביתו של עבד. עוד ניתן להבחין כי מועדא לא ידע לומר מה היה חלקו של סאהר באירוע מאחר והסתכל על הנאשם וניסה לברוח.

לא די בסתירות בין שתי חקירותיו כאמור, מועדא המשיך וסתר את עצמו במהלך חקירתו בפני ויש בכך כדי להשליך על מהימנותו, כפי שיובא להלן:

בראשית חקירתו בפני טען, כי הסיבה בשלה הלך לשלד יחד עם בני דודיו היא כי השאיר שם כלים. מועדא שב וטען כי היה חורף והם הדליקו מדורה. לדבריו הוא היה בקומה הראשונה כשלתע שמע רכב בכניסה לשלד ולראשונה מעלה בפני טענה באשר "לפניית פרסה" אותה ביצע הנאשם במקום, אשר יש בה כדי להשליך על מקום התרחשות האירוע:

"הסתכלתי ראיתי רכב מאזדה לבן, התחיל לקלל ולאיים, יצאתי, הוא עשה פרסה והלך כאילו בין הבית שלי לבית של עבד אלרחמאן דוד שלי, והוא עמד שם והתחיל לאיים. הלכתי אליו לראות מה הבעיה, הגעתי, יש מרחק חצי מטר, הוא הוציא סכין ודקר אותי, אני הסתובבתי רציתי לברוח ממנו, דקר אותי דקירה בגב. אני ברחתי ממנו לבית של דוד יעני, הלכתי לשמה, ואני נפלתי לרצפה על הפנים שלי, קמתי ניסיתי לקום, פתאום מוחמד בא להפריד ביננו והוא גם דקר אותי" (עמ' 206, שורות 19-26).

כאשר נשאל מה הסיבה לתקיפה: "בגלל שעברתי יעני מול הבית שלו..." (עמ' 206, שורות 32-33). עוד הוסיף כי כאשר הגיע הנאשם בסמוך לשלד "הוא מתחיל לאיים, אם אתם גברים תצאו, מתחיל לקלל, עשה פרסה ועמד בין בית שלי, לבין בית של דוד שלי... והתחיל לקלל..." (עמ' 208, שורות 1-8).

כפי שניתן להבחין, מועמד טוען לראשונה במסגרת חקירתו הראשית, כי הנאשם הגיע מחוץ לשלד, קילל ואיים, בצע פניית פרסה ונעצר בין השלד לבין הבית של דודו עבד ושם בעצם התרחש אירוע הדקירה ולא מחוץ לשלד כפי שציין בחקירתו במשטרה.

במסגרת חקירתו הנגדית בפניי, שב וטען כי לאחר שביצע פניית פרסה, עמד הנאשם ליד הבית של עבד, 25-30 מטר מהבית של עבד (עמ' 211 שורות 8-14). כאשר נשאל האם הגיעו לשלד כדי לעשות מדורה השיב "זה בית שלי... רוצה לראות מה יש, מה עשו, מותר לי, לא?". (עמ' 214, שורות 17-18, 31). בהמשך עומת עם טענתו לפיה הסיבה בשלה תקף אותם הנאשם היא כיוון שעברו מול ביתו ונשאל האם היו מקרים נוספים שזה קרה שכן בכל פעם בעצם שהוא מגיע לשלד הוא נדרש לעבור דרך ביתו של הנאשם ועל כך השיב "לפני זה אף פעם לא היה" (עמ' 216 שורות 5-19).

באשר לאירוע הירי, עומת עם העובדה שבהודעותיו במשטרה לא אמר דבר באשר לאיומים של הנאשם שהוא יחזור לירות לעבר ביתו של עבד וטען כי אין לו הסבר לכך (עמ' 221 שורות 1-11). כך גם השיב כאשר נשאל מדוע לא הזכיר בהודעתו הראשונה את שמו של סאהר כמי שנכח באירוע (עמ' 222 שורות 19-29).

כמו כן, בחקירתו במשטרה טען כי לאחר שנדקר הלך לביתו של עבד דודו שנמצא במרחק של 50 מטר ואילו במסגרת עדותו בפניי, הוסיף את עניין פניית הפרסה וטען, כי הנאשם עזר כ- 20-25 מטר מביתו של עבד. כאשר נשאל כיצד עיסא שלא נדקר סייע לו השיב "אני לא זוכר, לא". כאשר עומת עם העובדה שבחקירתו במשטרה טען "אם לא היה עיסא שלוקח אותנו..." השיב "כן, עכשיו אתה מזכיר לי" (עמ' 225). לדבריו הם הגיעו עד למרפסת ביתו של עבד אשר יצא לקראתם לאחר ששמע את קולם (עמ' 226, 227).

לא למיותר לציין, כי מועמד לא ידע לתאר את הסכין באמצעותה נדקר וטען "סתם זה סכין. רגיל, מה" (עמ' 229, 230 שורה 18).

11. המתלונן עיסא זועבי (להלן: "עיסא") בהודעתו מיום 26/12/15 שעה 11:43 (נ/14), סיפר כי נסע יחד עם בני דודיו מועמד ומוחמד "לבית החדש של מועמד שהוא שלד כדי לראות אותו עם פנס...בנסיעה ראינו את עבד אלקאדר יוסף זועבי המכונה עבודי קרוב משפחה שלנו במרפסת של הבית שלו שפונה לרחוב, המשכנו ועצרנו ליד השלד... ירדנו ומיד הגיע לשם רכב מסוג מזדה לנטיס צבע לבן נהוגה בידי עבודי ולידו ישב בחור בשם סאהר... ושניהם יצאו מהרכב אלינו ראיתי שעבודי מחזיק בידו סכין והתחיל לקלל אותנו ועל האימהות שלנו נראה לי שהיה שיכור או מסומם, וגם איים אמר שיירה בנו אמרנו לו שיפסיק ויעזוב אותנו ולמה הוא מתנהג ככה ענה שבגלל שעברנו ליד הבית שלו במהירות מופרזת ואם נעבור עוד פעם מליד הבית שלו ישבור לנו את הרכב, ואז הוא דקר את מוחמד בגב ועוד דקירה באחת הידיים ובבטן מעל המותן ואחר כך דקר את מועמד בגב שלו, סאהר נתן להם אגרופים ואני רק ניסיתי להפריד בגלל זה עבודי ניסה לדקור אותי בבטן ואני התרחקתי מהר ולא נפגעתי ואז שמעתי את דוד שלי עבד אלרחמן שיצא מביתו על רקע הצעקות צעק לעבודי שיעוף מהמקום עבודי ענה לו שעוד הלילה יירה על הבית שלהם, אז עבודי עלה

לרכב שלהם יחד עם סאהר ונסעו מהמקום". עוד הוסיף כי הוא ועבד העלו את המתלוננים לרכבו של עבד והסיעו אותם לבית החולים.

כפי שניתן להבחין, עיסא הינו היחיד שטוען כי ראה את הנאשם במרפסת ביתו כשעברו עם הרכב לכיוון השלד. לדבריו הם נסעו לשלד עם פנס כדי לראותו. עוד טען כי ברגע שהגיעו לשלד הנאשם וסאהר הגיעו (לא הזכרה מדורה). כמו כן הוא היחיד שטען כי הנאשם דקר קודם את מוחמד ואחר כך את מועאד, כאשר גם מועאד וגם מוחמד טוענים שדקר את מועאד קודם ואחר כך את מוחמד. להבדיל ממועאד אשר טען כי לא שם לב מה היה חלקו של סאהר באירוע, טען עיסא כי סאהר היכה את מועאד ומוחמד באגרופים.

כעבור מספר ימים, הוסיף וסיפר עיסא בהודעתו מיום 29/12/15 (נ/13) כי **"...היינו על המדרגות לא בתוך הבית, רצינו להיכנס, עבודי אמר לנו "בני זונות למה עשיתם חראקות". סאהר התחיל להרביץ לנו והוא ועבודי בן אדם בא אליך עם סכין אתה רוצה לדחוף אותו נכון? סאהר נתן אגרופים עם שתי הידיים שלו, אנחנו בהגנה עצמית, עבודי ניסה לדקור אותי...אז הלכתי קצת אחורה, הוא דקר את מוחמד...ואת מועאד...דוד שלי ואשתו יצאו מהבית, עבדל רחמן גר קרוב לעבדללה והוא ראה את מועאד ומוחמד דקורים, סאהר נפל כי דחפנו אותו, מי שדחף את סאהר זה מוחמד ומועאד, אני ניסיתי להפריד לא תקפתי אותו, יש לי בעיות ביד אני צריך לעבור ניתוח...אני רק ניסיתי להפריד ביניהם...סאהר היה עוזר לעבודי. סאהר היה מחבק עם הידיים שלו את מוחמד ועבודי היה דוקר. את מוחמד ומועאד".** בהמשך כאשר נשאל איך סאהר נפגע השיב **"הוא נפל. אני הייתי מבוהל, לא ראיתי מי הרביץ לו".**

בשונה מגרסתו של מועאד כפי שהובאה לעיל, טען עיסא, כי סאהר היכה באגרופיו את מועאד ומוחמד והם אלה שדחפו אותו. כמו כן הגדיל לטעון, בשונה מגרסתו של מועאד, שכאמור לא ראה מה סאהר עשה עת היה עסוק בלהתגונן מפני הנאשם, כי סאהר סייע לנאשם בכך שחיבק את מועאד ומוחמד בזמן שהנאשם דקר אותם. לא למיותר לציין כבר כעת כי אף מוחמד העיד בשונה מעדותו של עיסא באשר לאופן התרחשות האירועים, כפי שיובא בהמשך.

כאשר נשאל מי ירה על ביתו של דודו עבד השיב **"אשתו ראתה את עבודי שהוא ירה ככה היא אמרה לנו. ועבודי איים עלינו שהוא יירה על הבית בגלל שהוא עזר לנו ללכת לבית חולים. עבדל רחמן היה מדבר עם עבודי היה אומר לו "לך מפה" ואז עבודי איים".**

במסגרת עדותו בפניי טען גם עד זה לראשונה, כי כעבור שניות מרגע הגעתם לשלד הגיעו הנאשם וסאהר, ביצעו פניית פרסה ועצרו לכיוון הבית של עבד. כאשר נשאל איפה היו הדקירות השיב **"איפה השלד, אבל למעלה..."** (עמ' 235). לדבריו בפעם הראשונה עצר הנאשם ליד השלד, התחיל לצעוק ולקלל והיתה לו סכין ביד (עמ' 236 שורות 32-30). הוא דקר את מוחמד ומועאד והוא ניסה להפריד ואז דודו עבד ואשתו יצאו והתחילו לצעוק, לדבריו הם היו במרחק של 25-30 מטר (עמ' 235). בהמשך טען כי מועאד הוא הראשון שיצא החוצה ואז **"הרכב עשה פרסה למטה ועלה למעלה"** (עמ' 236 שורות 15-14).

כאשר נשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה שהנאשם עשה פניית פרסה השיב "לא דיברתי, הייתי בלחץ בחקירה" ובהמשך הוסיף "...אני טעיתי בזה" (עמ' 246, שורות 1-3, 19-20).

כאשר נשאל אם עבד דודו הגיע אליהם לאחר שנדקרו השיב "לא, לא לשם, יעני כשהם נדקרו הם הלכו אצלם לשם לבית" (עמ' 237, שורות 3-7). בהמשך סתר דבריו אלו וכאשר נשאל אם הם הלכו אל דודם השיב "לא, הוא יצא" (עמ' 237 שורות 12-17). בהמשך חקירתו "לא החליט" עיסא אם עבד ראה את המתלוננים אצלו במרפסת ביתו כאשר ישב שם, או ראה אותם מהמרפסת שלו במרחק של כ- 30 מטר (עמ' 253).

כאשר נשאל אם היתה סיבה מיוחדת שנסעו לשלד השיב בשלילה וטען כי סתם שעמם להם (עמ' 241). בהמשך כאשר נשאל אם עשו מדורה השיב "מה זה מדורה? לא, לא". כאשר נשאל אם הנאשם יצא מהרכב ליד השלד השיב בשלילה (עמ' 239, שורה 17). במסגרת חקירתו הנגדית סתר טענתו כאמור וסיפר כי כשהנאשם הגיע למקום/לשלד "יצא מהרכב. התחיל לצעוק אם אתם גברים תצאו" (עמ' 245, שורות 31-32).

אף כאשר לסאהר סתר את עצמו וטען כי לא ראה מי הרביץ לו ובהמשך הוסיף "אף אחד לא הרביץ לו, הוא נפל...". עוד הוסיף כי אינו יודע איך נפל ואיש לא הפיל אותו (עמ' 247) (בשונה מדבריו במשטרה לפיהם מועאד ומוחמד דחפו אותו). בהמשך הוסיף וטען כי "סאער החליק" (עמ' 248, שורות 14-15).

כאשר נשאל אודות הסכין שהנאשם החזיק טען כי היתה באורך של כ- 12 ס"מ, "סכין של בשר".

כפי שניתן להתרשם, גם בדבריו של עד זה לא ניתן ליתן אמון, ניכר כי אינו דבק באמת ומשנה גרסתו חדשות לבקרים. לא די בכך שסתר את דברי מועאד אלא במסגרת חקירתו בפני סתר את דבריו במשטרה ואף תשובותיו במסגרת חקירתו הראשית שונים מדבריו בחקירתו הנגדית.

12. המתלונן מוחמד עדנאן זועבי (להלן: "מוחמד") סיפר בהודעתו מיום 28/12/15 שעה 13:20 (נ/8) - אשר נגבתה בעודו מאושפז במיטתו בבית החולים, כי "הלכתי אני וחברים שלי עיסא ומועאד...לבית של דוד שלי מועד בשלב בנייה שלד זה היה בערך בשעה שתיים עשרה בלילה יום שישי בלילה וישבנו שם ופתאום בא רכב מזדה לבן...והיו ברכב עבודי וחבר שלו סאהר ונהג עבודי, עבדאלקדר השם שלו והם באו אלינו ורצינו לראות מי בא במהירות ויצאתי בחוץ מהבית לחצר ויצאנו אנחנו ואז אני רואה שהוא תופס סכין ביד ימין עבודי זה לא סכין של מטבח זה סכין מקצועי...ואז בא הוא וסאהר וסאהר לא היה לו סכין ואז הם ירדו כמו משוגעים ועבודי תפס אותי וסאהר התחיל לתת לי מכות עם הידיים והרגליים ועבודי דקר אותי".

כאשר נשאל איזה מכות נתן לו סאהר הוא הוסיף "עם הידיים והרגליים בפנים שלי אתה יודע זה קטטה ועבודי תפס אותי...והתחיל לדקור אותי...ותוך כדי זה סאהר נותן לי מכות ועוד שלוש דקירות...ואחד נכנסה בריאה ואני קיבלתי את זה ונפלתי לאדמה ולא יכולתי לנשום והלכתי ככה לבית של דוד שלי עבד...ואז עבד ואשתו באו ושמו אותי באוטו ועבד הביא אותי לפה".

כאשר נשאל מדוע הנאשם וסאהר באו להרביץ לו השיב "לא יודע למה הוא בא פתאום הוא בא וירד מהאוטו עם סכין ונבהלנו ואני לא עשיתי כלום הם ירדו כמו משוגעים". עוד הוסיף שכאשר הנאשם וסאהר הלכו הנאשם אמר כי יחזור לירות על הבית (עמ' 2 שורות 17-18).

כאשר נאמר לו שסאהר טען שלא עשה לו כלום השיב בשלילה וטען "מה פתאום", כך גם השיב כאשר לטענתו של סאהר שביער הרביצו לו שלושה אנשים וגם הוא היה ביניהם.

כפי שניתן להתרשם דבריו כפי שאלה עלו מהודעתו במשטרה סותרים את דברי שני המתלוננים האחרים עת טען, כי הנאשם וסאהר הגיעו במהירות מחוץ לשלד והם יצאו לראות מי הגיע כך במהירות. לדבריו הם ירדו מהרכב "כמו משוגעים", הנאשם אשר החזיק סכין, תפס אותו וסאהר הרביץ לו ואז הנאשם דקר אותו (בשונה מדבריו של עיסא). עוד הוסיף וטען כי הלך ככה לביתו של עבד דודו.

במסגרת עדותו הראשית סיפר מוחמד כי לאחר שנדקר "...היה לי חוסר נשימה... הלכתי הלכתי, זה קרוב, זה הבית, זה בחצר היה, הלכתי לשמה, כשהגעתי לשמה מה אמר לי עבודי, אני חוזר מפוצץ לכם את הבית. לא מספיק שדקר אותי גם אמר אני חוזר לפוצץ לכם את הבית אני אירה בכם, וגם עאבד שמע את זה וגם מרים שמעה את זה...בקיצור הלכתי למרפסת של דוד שלי, בקושי שהצלחתי להגיע לשמה בגלל שהייתי דקור...הגעתי לשמה... מרים ואבו רחמאן טיפלו בעניין בזמן שהייתי דקור..." (עמ' 134 שורות 25-33, עמ' 1135, שורות 2-5).

כאשר נשאל איזה איומים השמיע הנאשם כאשר הגיע למקום השיב "...תצאו אם אתם גברים, התחיל...לקלל" ואף הוא לראשונה טוען "התחיל לקלל ותצאו אם אתם גברים, הסתובב ועמד קרוב לחצר של עאבד..." (עמ' 136, שורות 8-17). בהמשך טען הפעם כי האירוע לא היה ליד השלד כי אם ליד הבית של עבד (עמ' 137, שורות 15-18).

במסגרת חקירתו הנגדית שינה מוחמד לגמרי גרסתו וטען כי נכנסו לראות את השלד בסביבות שתיים עשרה בלילה, מועאד ועיסא היו בקומה הראשונה והוא בקומה השנייה. לדבריו ישבו בשלד ואז הנאשם נכנס לתוך הבית של מועאד, קרי השלד, והתחיל לאיים עליהם. כאשר נשאל מדוע לא אמר בחקירתו במשטרה שהנאשם נכנס לתוך השלד ואיים השיב "עכשיו אני אומר" (עמ' 150, שורות 10-21). גרסתו כאמור שונה מגרסתם של שני המתלוננים האחרים. עוד טען כי לא ראה שהדליקו מדורה.

לדבריו הדקירות היו ליד הבית של עבד, בחצר שלו (עמ' 154 שורות 8-27). גם הוא טען לראשונה במסגרת עדותו בפניו כי הנאשם בצע פניית פרסה ועלה לכיוון הבית של עבד (עמ' 158 שורות 1-5). לדבריו לא ראה סכין בידיו ליד השלד אלא רק ליד הבית של עבד (עמ' 160).

מוחמד שב וטען כי עלה למעלה, לכיוון הבית של עבד מאחר וראה את הנאשם עומד שם ורצה לראות מי זה איים עליהם. לאחר שעומת עם העובדה כי הוא ידע במי מדובר טען, כי רצה לברר מדוע איים עליו, לשאול אותו לפרש התנהגותו. לדבריו, מועאד הלך לכיוון הנאשם ראשון, הוא הלך בעקבותיו, ראה שהנאשם דוקר אותו וניסה להפריד

עוד טען, כי סאהר עזר לנאשם. כאשר נשאל כיצד סאהר נפצע השיב, כי ניסה להתגונן ודחף את הנאשם וסאהר וזה "נפל על אדמה, שם זה הכל אבן" (עמ' 163, עמ' 164 שורות 6-1). אף בהמשך הוסיף וציין, כי הוא דחף את סאהר והוא נפל "שמה זה היה ירידה" (עמ' 179) לדבריו ראה אותו נופל והוא הצליח לברוח (עמ' 180, שורה 11) גם לאחר שהוצגו בפניו המסמכים הרפואיים והתמונות של סאהר (נ/9 ונ/10) שב וטען כי לא נתן לו מכות. לדבריו הוא בקושי הגיע למרפסת של בן דודו, בן אדם שבקושי נושם לא יכול לתת מכות (עמ' 164, שורה 10). לדבריו הוא רק דחף אותו וברח. כאשר עומת עם העובדה כיצד ברח אם היה דקור ובקושי יכול היה ללכת השיב "מה זה ברחתי? ברחתי זה בקושי שהלכתי...אתה הולך ונופל" (עמ' 165, שורות 16-4).

באשר לסכין תיאר כי היתה בגודל 10-15 ס"מ בערך, חדה מאוד, לא כמו סכין מטבח (עמ' 167).

בהמשך שינה טעמו וטען כי הקטטה היתה בחצר ביתו של עבד (עמ' 184, שורות 33-30). כאשר נשאל האם כאשר עבד ואשתו יצאו מביתם הוא שכב על הרצפה השיב "הייתי הולך ויורד... בקושי הגעתי... לא שכבתי" (עמ' 188, שורות 11-13). בהמשך כאשר נאמר לו שעבד ומרים אומרים שכשהם פתחו את דלת ביתם הוא כבר שכב על סף ביתם שינה שוב גרסתו והשיב "כן, שכבתי שם" (עמ' 190, שורות 13-8).

13. כפי שניתן להבחין כל מתלונן העלה גרסה אחרת באשר לאירוע הדקירה. כמו כן, לא למיותר לציין כי שלושת המתלוננים "לא זכרו" במסגרת חקירתם במשטרה לספר אודות פניית הפרסה שביצע הנאשם אשר יש בה כדי להשליך על מיקומו המדויק של האירוע והעלו זאת לראשונה במסגרת חקירתם בפניי. ניסיונם הבולט של המתלוננים לתאר את האירוע באופן דומה, יש בו טעם לפגם. המתלוננים שבו וסתרו לא רק איש את משנהו כי אם את עצמם בחקירותיהם השונות.

14. עבד אלרחמן זועבי (להלן: "עבד") - סיפר בהודעתו במשטרה מיום 26/12/15 שעה 11:05 (נ/5) כי - "אתמול סמוך לשעה 23:50 שמעתי בחוץ צעקות ויצאתי מהבית החוצה וראיתי מועאד... אחיין שלי כשהוא פצוע בגב שלו והשני מוחמד... אחיין שלי כשהוא פצוע בגב וגם עוד פצע באזור הבטן מהצד... והיה איתם בחור בשם עיסא... שהוא גם אחיין שלי אך הוא לא היה פצוע וראיתי מישהו בשם עבד אל קאדר יוסף זועבי המכונה עבודי מחזיק בידו סכין ועלה לרכב שלו... והתחיל לצעוק ולאיים אני הלילה אירה בבית שלכם ואחורר אותו ואשרוף לכם את הבתים ונסע...".

עוד סיפר כי הוא זה אשר הסיע את שני הפצועים לבית החולים. בעודו שם סיפר, כי אשתו מרים התקשרה לאחד הקרובים שהיו עימו בבית החולים, מאחר ושכח את הטלפון, והודיעה לו כי הנאשם ירה כדורים לעבר ביתם וגם לרכב של מועאד שהיה בחניה שלו.

כאשר נשאל מדוע כל זה קרה השיב "אני שמעתי ממועאד וממוחמד בזמן הנסיעה למיין שהיה בין מועאד לעבד

אלקאדר בעיה מסוימת וכשנפגשו התחיל ריב ביניהם וקללות ואז עבד אלקאדר שלף סכין מהכיס שלו ודקר אותם, לגביי אני לא יודע למה הוא ירה על הבית שלי אולי בגלל שראיתי אותו עם סכין וצעקתי עליו שיעוף מהמקום וגם בגלל שאני פיניתי את השניים שהוא דקר אותם ואולי בגלל שהרכב של מועאד נשאר בחצר הבית שלי".

עוד הוסיף כי לא ראה את הדקירות אבל את הסכין ראה וטען "נראה לי שזה סכין מטבח עם אורך להב בערך עשרים ס"מ אני ראיתי אותו ממרחק של 20 מטר לערך".

ביום 29/12/15 שעה 10:17 (נ/4) נחקר שוב במשטרה, הפעם כחשוד וטען כי אינו קשור לקטטה. לדבריו אשתו "שמעה צעקות מבחוץ היא העירה אותי אני הייתי ישן, ירדנו במדרגות ומצאתי ליד הבית שלי על השטיח בכניסה 2 דקורים שוכבים... על השטיח יש עוד דם אצלי הזיהוי פלילי צילם את השטיח. הדקורים... שניהם בני אחים שלי. אני ואשתי הסתכלנו החוצה וראיתי את עבודי עומד ליד האוטו הלבן מזדה, רחוק כמעט 40 מטר מבהית שלי, הוא היה עם סכין ביד שלו והוא מנפנף איתה. אני ראיתי את זה בביור ואיים אני אחזור לירות על הבית שלכם... לא התייחסתי... לקחתי את מועאד ומוחמד למיון... יחד עם עבודי היה בחור נוסף שאני לא מכיר לא זיהיתי אותו בבית כשדיברו הילדים שאלתי מי היה הבחור השני, אמרו לי סאהר, אני מכיר את השם הזה לא ראיתי אותו יותר מעשרים שנה. עבודי אני מכיר טוב הוא ספר מספר הילדים שלי... אני זיהיתי אותו יש לי פרוזקטורים שאתה יכול לראות נמלה בלילה. אם היה בא אלי עבודי גם הייתי לוקח אותו לטיפול הוא בן דוד של אבא שלי. אני לא משקר, אם היו דוקרים את עבודי הייתי בא מוסר עדות גם אותו דבר, אני לא שייך לדבר הזה".

כאשר נשאל כיצד הוא יודע שהנאשם הוא זה שירה על הבית שלו השיב "כשהוא היה בחוץ עם הסכין, הוא איים לירות בהמשך הלילה על הבית. אשתי ראתה את אותו רכב שהיה מעורב בדקירה. אשתי ראתה את עבודי היא ראתה אותו כבר בדקירה. אני מספר רק את האמת אשתי סיפרה לי על הירי שעבודי הוא שירה...".

במסגרת עדותו הראשית סיפר "הגענו הביתה בסביבות 11:30, עלינו לבית, אני נכנסתי לחדר שלי... פתחתי טלוויזיה, האישה באה אליי יש צעקות למטה. בחצר של הבית. אנחנו שומעים צעקות בחצר של הבית... ירדתי, מצאתי על השטיח בחצר של הבית מוחמד זועבי, זה בן אח שלי, שוכב על הרצפה, ויש לו דקירות. רצינו לעזור לו לבדוק אותו מה המצב שלו, הוא היה בהכרה טובה יעני אבל לא יכול לנשום. הסתכלתי בחוץ, ראיתי את עבודי וסאער וראיתי עיסא, וראיתי מועד זועבי" (עמ' 9, שורות 15-22).

כפי שניתן להבחין עבד שינה גרסתו בשלוש נקודות - במשטרה טען שישן ואשתו העירה אותו למשמע הצעקות. במשטרה טען כי לא זיהה את סאהר והילדים אמרו לו שזה הוא ובעדותו בפניי טען כי ראה את סאהר יחד עם הנאשם. שלישית, במשטרה טען שפתח את הדלת וראה את מוחמד ומועד שוכבים על השטיח בכניסה לביתו ואילו בעדותו בפניי טען כי על השטיח בכניסה לביתו ראה רק את מוחמד.

עבד המשיך והעיד כי "עבודי עמד על יד האוטו, היה לו סכין ביד, צעקתי עליו למה אני ואשתי והבנות שלי התחלנו לשאול אותו, אמרתי לו למה עשית לילד ככה, למה אתם הגעתם לדבר כזה?, הוא אומר לי תסתום את הפה יא כלב אני חוזר אליך לפוצץ לך את כל הבית, אני יורה על הבית שלך, אתה תראה מה יקרה לך, הוא שם את סאהר באוטו והלך..." (עמ' 9, שורות 26-30)

עוד סיפר כי כשיצא מחוץ לביתו ראה את מוחמד דקור "ושוכב על הרצפה מדמם. התחלתי לטפל בו. הסתכלתי על עבוד, אמרתי לו למה עשית לו ככה, למה. הוא אומר לי תקף אתה גם אתה תראה מה יהיה לך הלילה... אני אפוצץ לך את כל הבית" (עמ' 12, שורות 25-27, עמ' 14, שורות 13-19).

בחקירתו הנגדית סתר הן דבריו במסגרת חקירתו הראשית והן דבריו במשטרה.

אקדים ואומר כי הסנגור צירף תמונות בהן ניתן לראות את הבית של עבד ואת השלד (נ/1, נ/2). בתמונות ניתן לראות מטע זיתים בין ביתו של עבד לשלד. עבד מאשר כי המדובר במטע זיתים ומוסיף כי הינו בגודל 12 דונם (עמ' 24, שורות 10, 18). כאשר נשאל מה המרחק בין ביתו לשלד השיב "יש כמעט יותר מ- 20 מטר, משהו כזה, 40 מטר, משהו כזה". כאשר נאמר לו 12 דונם זה 40 מטר השיב "לא, תראה למטה. מה קרה לך אתה" (עמ' 25, שורות 14-23). עבד ממשיך ומציין כי הוא לא מודד והמדובר בהערכה "חצר אחד אני והוא, זה אח שלי. זה חצר אחת" (עמ' 26, שורות 8-10).

בהקשר זה אעיר, כי בתמונה שצולמה וסומנה נ/3, ניתן להתרשם כי הבית והשלד קרובים יותר האחד לשני, בניגוד לעולה מהתמונות שסומנו נ/1 ו- נ/2, בהם נראה מטע הזיתים, אשר צולמו מזווית שונה (ניתן אף להתרשם מכלי הרכב שחונים ליד כל בית).

כאשר נשאל עבד באשר לטענתו שלאחר ששמע רעש יצא החוצה וראה את מועאד ומוחמד על השטיח השיב "טיפלנו במוחמד...היה במצב קשה...מועד היה עומד, לא נפל" (עמ' 32, שורות 26-33). עוד הוסיף כי מועאד היה ליד מוחמד (עמ' 33, שורות 1-4). כאשר נשאל עבד מי היה במרפסת ביתו השיב מועאד, עיסא, עבודי וסאהר. כאשר נשאל שוב אם כולם היו במרפסת השיב "לא, אין מרפסת, היו בשטח..." (עמ' 33, שורות 20-31). כאשר נשאל שוב מי היה במרפסת השיב "במרפסת אני ואשתי, עומדים והשני". כאשר נשאל אם גם מועאד ועיסא היו השיב "כמעט. כמעט, זה מה זה מרפסת? במרפסת אני אומר לך זה מרפסת גדולה, זה מרפסת לא כאילו אתה פה נגמרת וזה. מרפסת גדולה זאת" (עמ' 34, שורות 1-9).

כאשר עומת עם דבריו במשטרה לפיהם מצא בכניסה לביתו שני דקורים שוכבים על השטיח בכניסה השיב לאחר התחמקויות רבות "ירדנו למטה למדרגות, מצאנו מוחמד דקור על השטח...בכניסה של הבית בכניסה, ומועד היה דקור, מועד אני לא אמרתי שהיה שוכב על הרצפה. מועד פצוע קל בכתף..." (עמ' 36, שורות 15-18). בהמשך הוסיף כי מועד "כמעט היה שוכב, קם שוכב קם...?" (עמ' 37, שורות 12-13). ובהמשך "אני אומר לך השני, השני קם. אמרתי לך, השני שכב וקם" (עמ' 38, שורה 7).

בהמשך שוב סתר עצמו וטען כי ראה את הנאשם עומד ליד רכב המאזדה (עמ' 39, שורות 2-3), במרחק 20, 25 מטר. עוד הוסיף כי לא ראה אותו ליד השלד כי אם בשטח של הבית שלו. כאשר נשאל שוב "אין מצב ליד השלד" השיב "איזה? לא...לא, לא ראיתי ליד השלד" (עמ' 40 שורות 21-33).

כאשר עומת עם העובדה כי בחקירתו במשטרה טען כי ראה את הנאשם עומד ליד האוטו הלבן מאזדה, רחוק, כמעט 40 מטר מהבית שלו, שב והתחמק ממסירת תשובה רלוונטית וכאשר בית המשפט התערב ושאל פעמיים, השיב לבסוף כי המדובר בהערכה והוסיף כי אמר לחוקר "זה יכול להיות 25,30,40, אי אפשר...אני לא מודד..." (עמ' 46).

כפי שניתן להתרשם, במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה טען כי ראה את הנאשם מחזיק בסכין במרחק של 20 מטר. במסגרת חקירתו השניה במשטרה טען כי ראה את הנאשם מחזיק בסכין "רחוק כמעט 40 מטר מהבית שלי". עובדה זו תמוהה נוכח העובדה כי לטענתו המרחק בין ביתו לבין השלד הינו כ- 40 מטר. האומנם? בעדותו כאמור יש כדי להצביע על כך שהמקרה אולי אירע ליד השלד בהתאם לגרסתם הראשונית של עדי התביעה, בטרם שינו גרסתם וטענו לפניית הפרסה שעשה. בהמשך שוב שינה גרסתו וטען כי ראה את הנאשם ליד הרכב במרחק של 20, 25 מטר והכחיש כי ראה אותו ליד השלד.

בהמשך נשאל האם יודע כיצד הגיעו שני הפצועים למרפסת ביתו השיב "לא...אני אמרתי לך שמענו צעקות, ירדנו, מצאנו אותם..." (עמ' 51, שורות 14-23). כאשר נשאל היכן היה אירוע הדקירות השיב "אני לא יודע...כשבאתי ירדנו למטה היה דקור שניים דקורים...לא ראיתי איך דוקר" הוסיף כי רק ראה את הנאשם אוחז בידו בסכין, במרחק של 20 מטר (עמ' 42). כאשר נאמר לו שאשתו אומרת בשונה ממנו כי ראתה את הדקירות וכיצד מוחמד נופל על הרצפה השיב "לא לא לא, אנחנו לא ראינו את הדקירות. אני לא ראיתי" (עמ' 72, שורות 4-5). תמוה בעיני כיצד הוא ואשתו יצאו יחד מאותו הבית וראו מולם דברים שונים.

בהמשך כאשר נאמר לו כי המתלוננים מספרים שנדקרו ליד השלד והלכו לביתו ברגל השיב "בקושי, הם כשלו ונפלו וקמו והלכו, כשהם דקורים במצב קשה ולא נושמים, הגיעו לבית שלך והתמוטטו" והוסיף "אני לא ראיתי, אבל ראיתי אותם הכול נגמר דקורים. אני כשירדתי מהמדרגות אני מצאתי את הכל..." ופתאום הוסיף ונראה כי "נפלט לו" "אני ראיתי אותם בחוץ למטה בחול". האומנם? כבר לא מצא אותם על השטיח בכניסה לביתו? (עמ' 63 שורות 1-11).

באשר לסכין, ציין כי המדובר בסכין מטבח באורך של כ- 20 ס"מ בעלת ידית בצבע לבן (עמ' 57). בהמשך חקירתו ממחיש באצבעותיו את אורך הסכין, כאשר נאמר לו על ידי בית המשפט "...אתה עושה סימן עם שתי אצבעות, מה שאני רואה זה בערך 10 ס"מ..." ועל כך השיב "משהו כזה. אני לא מדדתי סכין. היה לו סכין ביד שלו".

עבד טען כי קיים סכסוך אדמה מזה שנים רבות בין שתי המשפחות, אולם הוסיף כי הוא לא צד לו. חרף טענתו כאמור עימת אותו הסנגור עם אירוע פלילי בו נטל חלק לפני מספר שנים. כאשר נשאל אם הורשע בעבר על כך שתקף את ד"ר הישאם זועבי (לטענת הסנגור המדובר באחיו של אביו של הנאשם) השיב בחיוב ולאחר מכן התפתל בתשובותיו "זה

לפני 20 שנה, אם אנחנו נזכור...היה בלגאן כזה פעם, לא אני לבד...כן היה משהו כזה...אני לא תקפתי אבל האשימו אותי..." ובסוף מוסיף כי יכול להיות שהורשע. משכך, טענתו כי המדובר בעד ניטרלי ולא מעורב אין לה על מה לסמוך.

גם את עדותו של עבד לא מצאתי אמינה עליי, עת שב וסתר את עצמו משך כל עדותו, תשובותיו מתחמקות ולא ממוקדות, ולא רק שסתר את עדותם של שאר עדי התביעה אלא גם סתר את עצמו. לא למיותר לציין, כי העובדה שעבד ואשתו לא התקשרו למשטרה מיד בסיום אירוע הדקירה יש בה טעם לפגם. כאשר נשאל על כך השיב **"לא עשינו את זה מהלחץ"** (עמ' 50).

15. **מרים זועבי** (להלן: "מרים") סיפרה בהודעתה מיום 26/12/15 שעה 03:50 (נ/7) כי **"היום לקראת השעה 02:10 התקשרתי למשטרה לאחר שירו לעבר הבית שלנו, אני הייתי מחוץ לבית, עמד רכב מסוג מזדה בצבע לבן...ראיתי עוד רכב במרחק בחורשה הרחוקה עם פנסים דלוקים אני חושבת שזה קשור אליו, הרכב נעצר מול הבית והתחילו לירות רצוף, אני נכנסתי ישר הביתה"**.

כאשר נשאלה האם ראתה ברכב אנשים השיבה **"הרכב שייך לעבד אלקאדר יוסף זועבי, אני לא יודעת אם היה עוד אנשים ברכב, אני בטוחה שהוא היה ברכב כי לקראת השעה 23:30 הוא רב עם קרובי משפחה מול הבית הוא דקר אותם, הגשנו תלונה, הוא איים שיחזור ואמר שיחזור את הבית ישרוף אותו ויפוצץ את הבית, אני בטוחה שזה הוא"**. כאשר נשאלה אם ראתה את הנאשם יורה השיבה **"ראיתי את הרכב שלו"**, כאשר קודם לכן ציינה כי היא בטוחה שזה הוא מאחר וקודם לכן רב עם האחיינים של בעלה ודקר אותם.

בהודעתה מיום 29/12/15 שעה 10:22 (נ/6) סיפרה באשר לאירוע הדקירה - **"שמעתי צעקות ואני יצאתי בחוץ עם בעלי ואני ראיתי את מוחמד ואת מועאד שיש להם דם בגוף וראיתי את עבדאלקאדר שהוא מחזיק סכין ביד שלו ואני צעקתי עליהם שיורד דם למוחמד ולמועאד ואז בעלי לקח אותם לב"ח"**. כאשר נשאלה היכן ראתה את הנאשם עומד עם הסכין השיבה שהוא **"בונה על יד הבית שלנו"** (שורות 8-9).

עוד טענה כי עם הנאשם היה סאהר בן דודה שלו. לדבריה ראתה כי הנאשם החזיק סכין בידו וראתה את סאהר רב מכות עם עיסא ומועאד. לדבריה את מוחמד שמעה צועק **"והוא נפל לרצפה"**. מרים סותרת את עדותו של עבד בעלה שציין כי לא ראה את הדקירות ושמצא את מוחמד שוכב על השטיח בכניסה לביתם.

כאשר נשאלה לאן ברחו הנאשם וסאהר השיבה, בשונה מהודעתה הקודמת כי **"יש להם אוטו לבן מזדה ועבדאלקאדר נהג באוטו והוא צעק אני יחזור לבית ואני יעשה יריות לבית עם נשק ואני שמעתי אותו אומר ואז בשעה 01:50 הוא בא לבית שלנו והוא ירה לבית ואני עמדתי על המרפסת של הבית שלנו ואני ראיתי אותו בא באוטו המזדה הלבן ואני ראיתי אותו לובש חולצה לבנה וראיתי אותו נוהג ואז הוא עצר את האוטו ואיך שהוא עצר את האוטו אני ברחתי לתוך הבית ונעלתי את הבית ואז שמעתי את כל היריות לבית ואז שהפסיק היריות יצאתי למרפסת וראיתי את האוטו נוסע"**.

בהמשך שבה וטענה כי ראתה את פניו של הנאשם ואת החולצה הלבנה שלבש. לטענתה לא ראתה מי היה עימו ברכב. כאשר נשאלה מדוע הנאשם וסאהר נהגו כך השיבה **"לא יודעת הם אומרים למה הם עברו בכביש וזה לא כביש שלהם זה כביש של כל הכפר"**.

במסגרת חקירתה הראשית בפניי, שוב שינתה מרים גרסתה וסיפרה - "שמעתי קול של צעקות בחוץ. הסתכלתי מהחלון. יש בחוץ מתקוטטים. אמרתי לבעלי. ירדתי אני והוא. ראיתי את מוחמד שוכב על הרצפה וכולו מלא דם. הסתכלתי, ראיתי את עבודי נושא סכין בידו...אמרתי לו אנחנו לא רוצים את הרוע שלך. קח את עצמך ולך מפה...עבודי הסתכל עליי, אני בא לירות על הבית שלכם לפוצץ את הבית שלכם ולשרוף את הבית שלכם, ככה אמר לי" (עמ' 88, שורות 1-9).

כאשר נשאלה היכן ראתה את הנאשם השיבה **"בחצר שבה הם רבו, חצר הבית שלנו"** (עמ' 89, שורות 4-6).

מרים עומתה אם השוני בגרסאותיה באשר לאירוע הירי - האם ראתה או לא את הנאשם מבצע את הירי לעבר ביתה והשיבה **"...אני ראיתי אותו בעיניים, אני ראיתי אותו, הגיע וירה. הוא זה שהיה וירה הוא איים, הוא ביצע את האיום שלו..."** (עמ' 94, שורות 18-22). עוד הוסיפה וטענה, כי מיד כשהתקשרה למשטרה אמרה שמדובר בעבודי הנאשם (ת/א, ת/44). כאשר נשאלה איך הצליחה לראות שהנאשם ברכב השיבה **"הדרך כולה מוארת ואני גם יש לי פרוג'קטורים בבית"** (עמ' 90, שורות 17-18).

במסגרת חקירתה הנגדיתאישרה מרים לגבי האירוע הראשון כי הסתכלה החוצה מתוך ביתה וראתה קטטה וכשיצאה החוצה ראתה את הנאשם מחזיק סכין (עמ' 96, שורות 21-25). עוד אישרה שראתה את סאהר **"רב מכות עם עיסא ועם מועד"** והוסיפה **"מתקוטטים"**. לדבריה כולם רבו ביחד, נתנו מכות עם הידיים שלהם ו**"סכין ביד של עבודי"** (עמ' 96 שורות 21-32). שוב אדגיש כי תמוהה בעיני גרסתה של מרים נוכח השוני בין גרסתה לבין גרסתו של עבד בעלה.

בשונה מגרסתה שלה ציינה כי ראתה את הנאשם בחצר ביתם מחזיק בסכין אולם לא ראתה אותו דוקר (עמ' 98, שורות 1-8). בהמשך ציינה כי ראתה את מוחמד **"במפתן הדלת אצלי"** (עמ' 97, שורה 14). מרים שבה וטוענת כי האירוע הראשון קרה בכניסה לביתה (עמ' 101 שורה 14). מרים טענה כי היא זו שראתה את הקטטה מחלון ביתה ובעלה עבד לא ראה כי **"אני זאת שהערתי אותו"** (עמ' 103 שורות 6-12). בהמשך טענה כי לא ראתה את הדקירה של מוחמד אבל ראתה אותו צועק **"איי איי"** ונופל לרצפה (עמ' 107) ובכך בעצם סותרת טענתה כי ראתה את מוחמד כבר דקור במפתן דלתה.

גם בחקירתה הנגדית שבה וציינה כי ראתה את הנאשם מגיע עם הרכב לכיוון ביתה ותוך שנייה החלו יריות (עמ' 114, שורה 13). בהמשך הוסיפה **"אני ראיתי אותו את הפרצוף שלו. גם עוד 100 שנים אני לא אשכח את הפרצוף שלו"** (עמ' 119, שורות 29-32).

אף בגרסתה כאמור לא נתתי אמון עת היא ובעלה היו באותו אירוע ומתארים אותו אחרת לגמרי. באשר לאירוע הירי, אשר מרים היא העדה היחידה לו, טענה תחילה כי זיהתה את הרכב ולא את הנאשם וקישרה אותו למעשה בשל איומי

קודם לכן ובהמשך שינתה גרסתה וטענה כי ראתה אותו בבירור לרבות את החולצה שלבש.

16. **סולטאן זועבי** - במסגרת הודעתו במשטרה מיום 7/1/16 (ת/53) העיד הוא כי הינו שכן של הנאשם, אשר הוא גם הספר שלו. לטענתו, לפני שבוע התקשר לנאשם פעמיים, ביום שבת, מאחר ורצה להסתפר ביום ראשון. לדבריו בפעם הראשונה לא ענה ובפעם השניה אחרי כמה שניות "**עבודי ענה לי שאלתי אותו המספרה תהיה פתוחה** **מחר? הוא אמר לי כן וניתקתי**". כאשר נאמר לו על ידי החוקר כי בהתאם למידע שיש בפניו הנאשם התקשר אליו פעמיים ושלה לו הודעת SMS (ת/10) השיב, כי ניסה להתקשר אליו ולא היתה קליטה והוא חזר אליו פעמיים ושלה לו הודעה שהוא שולח מידי פעם ללקוחות.

במהלך חקירתו בפניי סתר טענתו במשטרה כי דיבר עם הנאשם וטען כי הוא "**לא יודע מי עונה למספר של המספרה**". משכך ביקשה התובעת להכריז עליו כעד עוין והחלה לחקור אותו בחקירה נגדית. בעניין זה מעדיף אני את עדותו במשטרה על פני גרסתו בפניי, נוכח העובדה כי במועד ההודעה לא היה לו כל אינטרס לומר כי דיבר עם הנאשם מאחר ואינו מעורב בסיפור. גם הוא בדומה לעדי ההגנה, אשר בעדותם אדון בהמשך, מנסה להתאים את גרסתו לגרסת ההגנה כי הנאשם לא היה עם הטלפון הנייד שלו משך התקופה ולכן טען כי אינו יודע מי בדיוק ענה לו.

17. **מוחמד זועבי** - הודעתו מיום 26/12/15 בשעה 03:00 (ת/45, ת/15), כל עדותו הינה בגדר עדות שמועה ואין בה כדי לסייע בהוכחת אשמת הנאשם.

18. **אחמד זועבי**, ראש מועצת בוסתאן אל מרג, מסרה הודעתו מיום 7/1/16 שעה 09:48 (נ/15), גם בעדותו אין כדי לסייע לחיזוק ראיות התביעה כנגד הנאשם.

19. **מהחוקר גבי דולב**, אשר ריכז את החקירה בתיק, התרשמתי לטובה וניכר שביצע עבודתו בצורה מקצועית ומהימנה.

כך גם התרשמתי מהשוטר **יעקב דסטה** (להלן: "**השוטר דסטה**"). במועד האירוע ערך דו"ח פעולה (ביום 26/12/15 בשעה 02:12 (ת/24)) לפיו הגיע לבית החולים לאחר שהתקבל דיווח על שני צעירים דקורים. בדו"ח נרשם כי עם הדקור מוחמד זועבי אשר נדקר בגבו לא הצליח לתקשר לאחר שהיה בחדר הלם. עם מועד הצליח לשוחח והוא סיפר לו כי "**הוא ושני בני דודים שלו ישבו בבית שלו שהוא בשלבי בניה. תוך כדי החשוד בדקירה בשם עבודי יוסף הגיע עם רכב מסוג מזדה לנטיס בצבע לבן עצר לידם עם סכין גדולה דקר אותם עלה על הרכב שלו וברח מהמקום..."**. השוטר דסטה הוסיף וציין כי בסיום האירוע הלך לביתו של הנאשם אך הוא לא היה בבית.

בהמשך ערך דו"ח פעולה נוסף (יום 26/12/15 בשעה 02:36) (ת/23) באשר לחיפוש שערך בביתו של הנאשם במועד האירוע אולם הוא לא אותר.

עוד ציין במסגרת הדו"ח כי ניגש לביתו של המודיע לעברו בוצע הירי ומצא שם תרמילים מפוזרים (אספ כ- 57 תרמילים) והבחין בפגיעות בקירות הבית, בחלון ובמדרגות וברכב סובארו בחניה עם 6 פגיעות של ירי (ת/23). צורפו תמונות של הבית לעברו בוצע הירי (ת/19).

השוטר דסטה חזר על העולה מהדו"ח במסגרת חקירתו בפניי ומצאתי כי ביצע עבודתו נאמנה ואין להטיל דופי בממצאיו. מאחר ואין מחלוקת באשר לכך שהמתלוננים נדקרו ובוצע אירוע הירי אין בממצאיו כדי לחזק את ראיות התביעה. העובדה כי מועד מספר לו, בעודו בבית החולים, כי הנאשם הוא האשם, היה בה כדי לחזק את ראיות התביעה במידה והייתי מוצא אותן אמינות עליו אולם נוכח גרסתם המשתנה של עדי התביעה לאורך ההליך, אין בה משום ערך מוסף.

השוטר יוסי פוארסה, אשר ביקר במועד האירוע יחד עם השוטר דסטה בביתו של הנאשם ולאחר מכן בביתו של עבד ואספ מהזירה "כ- 57 תרמילים ורקושטים של קליעים שנפלו בחצר הבית", צילם תמונות וגבה עדות ממרים במקום (ת/20, ת/21). גם בממצאיו כאמור לא מצאתי כל דופי והשוטר ביצע עבודתו נאמנה.

לסיכום ראיות התביעה

· אין מחלוקת שהיתה קטטה בה נטלו חלק המתלוננים ואף נפצעו במהלכה מדקירות סכין, כפי שעולה מהתיעוד הרפואי והתמונות שהוגשו בעניינם (ת/40 - ת/43, ת/14 ו- ת/14א). כמו כן, אין מחלוקת באשר לאירוע הירי שבוצע לעבר ביתו של עבד.

· לא מצאתי את עדי התביעה אמינים עליו, מרוב רצון להפליל את הנאשם, אשר אין מחלוקת באשר לסכסוך רב השנים בין משפחות הצדדים, סותרים את עצמם מעת לעת ולא רק איש את רעהו כי אם את עצמם עת גרסתם במשטרה לא תואמת את עדותם בפניי, כך גם תשובותיהם במסגרת חקירתם הראשית שונות מאלה שהועלו על ידם במסגרת חקירתם הנגדית. אף ב"כ המאשימה ציינה בסיכומיה **"בין המשפחות עצמן היה...איזה סכסוך עמוק, עתיק יומין אפשר לומר, היסטורי על אדמות...מטבע הדברים, יכול להיות שיש לזה קצת כדי להשליך על העדויות"**. במקרה זה בולט הרצון של שני הצדדים "להגזים ולנפח" את שהיה, תוך הטלת האשמה אחד על כתפי השני ועל סמך חומר הראיות אשר הוצג בפניי ובעיקר עדותם של עדי התביעה בפניי, לא ניתן להסיק את אשר אירע באותו מועד אף אם לגבי תוצאות האירוע אין מחלוקת.

· הצדדים היו חלוקים באשר לסיבה בשלה הגיעו לשלד בשעה כה מאוחרת, מה עשו בשלד עד להופעת הנאשם וסאהר, האם הנאשם קילל ואיים ואז דקר או מיד דקר. מה הסיבה בשלה החליט הנאשם לפגוע בהם, היכן אירע אירוע הדקירה מחוץ לשלד או ליד ביתו של עבד. שלושת המתלוננים העלו בפניי טענה מאוחרת, כי הנאשם הגיע לשלד (לא היתה אחידות האם יצא מהרכב, נכנס לתוך השלד, קילל ואיים), עשה פניית פרסה ועצר לכיוון הבית של עבד. יתכן והסיבה לשינוי בגרסתם היא כדי שעבד ומרים יוכלו לחזק גרסתם באשר למה שאירע עת ראו כביכול את המעורבים ממרפסת ביתם.

כמו כן, אין מחלוקת שגם סאהר נפגע באותו היום, אולם מחומר הראיות לא הוכח בפניי אם נפגע במסגרת הקטטה המתוארת בכתב האישום או במהלך קטטה קודמת שהתרחשה בין הצדדים בהתאם לטענתו. על סמך חומר הראיות לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי סאהר נכח באותו אירוע עת אחד המתלוננים כלל לא ראה את חלקו, אחד טען כי רק דחפו אותו ואחד טען כי החליק, אולם אף אחד מהם לא ידע להסביר את החבלות הרציניות שנגרמו לו (תיעוד רפואי נ/9 ותמונות נ/10). יתכן והאירוע הקודם לו טען סאהר, גרם להתלהטות הרוחות ולהמשכו כפי שמתואר בכתב האישום או שמא הוא נפגע במהלך הקטטה המתוארת בכתב האישום והחבלות שנגרמו לו לא תואמות את "היתממות" המתלוננים בהקשר לכך.

אף ב"כ המאשימה טענה במסגרת סיכומיה כי "**אין מחלוקת שהיה גם אירוע אלים במהלכו סאהר שהעיד פה כעד הגנה נפצע, יכול להיות שזה אירוע קודם, יכול להיות שזה אותו אירוע, אנחנו לא יודעים**" טענת המאשימה שוללת את האמון שבגרסת עדיה עת כל עדי התביעה טוענים כי נכח בדקירה ונפצע שם. אם פציעתו היתה באירוע קודם, סביר להניח שנוכח מצבו הבריאותי לא היה מופיע עם הנאשם לאירוע המאוחר כמתואר בכתב האישום. אם פציעתו אירעה במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, אזי כיצד נגרמה? תיאור המתלוננים והיתממותם באשר לכך מהווה עוד סיבה שלא ליתן אמון בגרסתם.

אף העובדה המתוארת בכתב האישום כי היה ירי לעבר ביתו של עבד אינה שנויה במחלוקת - הכדורים חדרו את הקירות, ניפצו חלונות וגרמו לנזק לרכבו של מועד (ת/19). כמו כן נאספו מהזירה 57 תרמילים והוגשה חוות דעת אשר קובעת כי הכדורים נורו ככל הנראה מנשק מסוג עוזי (חוות הדעת הוגשה ת/38). כמו כן, אין מחלוקת שלמשפחה של סאהר רכב מסוג מאזדה לאנטיס לבנה שמספרה 79-481-23, אשר נתפס וצולם (תמונות של ת/25) ואף בתוכו נמצאו שרידי ירי (חוות הדעת צורפה כ- ת/39), חרף זאת, אין בכל אלה כדי לקשור את הנאשם למעשה שכן מרים, העדה היחידה שנכחה בזירת הירי טענה תחילה כי לא זיהתה את הנאשם כי אם את הרכב ובשל איומיו קודם לכן הסיקה כי הוא היורה. בהמשך שינתה גרסתה וטענה כי ראתה את פניו בבירור ואף את החולצה שלבש. משכך לא מצאתי את גרסתה המאוחרת אמינה עליי ואין בה לבדה כדי להוכיח מעל לכל ספק כי הנאשם הוא אשר ביצע את הירי. מאחר ולא נתתי אמון בעדי התביעה אין באפשרותי אף להסיק זאת מהראיות הנסיבתיות באשר לכך (ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' מאיר קריאף** (ניתן ביום 6/7/14)).

העובדה שהמאשימה מתייחסת למרים ועבד כעדים נטולי אינטרס "שאינם להם סכסוך באופן מעמיק עם המשפחה" אין לה על מה לסמוך נוכח המתלוננים אחייניו של עבד ונוכח העולה מחקירתו של עבד כי נטל חלק באירוע פלילי, כנגד דודו של הנאשם במסגרתו אף הוגש כנגדו כתב אישום, כפי שהובא לעיל.

כמו כן, ברכב בו נהג הנאשם במועד האירוע, כפי שנטען על ידי המאשימה, לא נמצא דגימות D.N.A שלו, כמו גם על בדלי הסיגריות שנבדקו, על אף שברכב נמצאו שרידי ירי. הרכב הנדון נתפס במועד האירוע ונלקח לבדיקת מעבדה ביולוגית. בהקשר לכך אזכרה המאשימה את ע"פ 8962/12 **נחמיאס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31/8/16) ממנו עולה כי "**אין בהיעדר ממצאים פורנזיים הקושרים את המערער לזירת הרצח (פרט לטביעת נעל) כדי להשליך, בהכרח, על שאלת אשמתו. לבדיקה פורנזית משקל, אך מקום שנמצא ממצא חיובי. גם המצדדים בגישה לפיה יש מקרים שבהם עשויה להיות להיעדר ממצאים פורנזיים משמעות ראייתית מזכה,**

הדבר תלוי נסיבות. בענייננו, אין לומר כי להיעדר ממצא פורנזי חיובי יש משמעות מזכה, משום שהשוודדים נקטו אמצעים להקשות על זיהויים, ובנוסף נתגלו ראיות הקושרות את המערער לזירת האירוע". נוכח נסיבות המקרה דנא והתרשמותי מעדי התביעה ושקריהם, היעדר ממצא פורנזי יש כדי לסייע לנאשם.

ראיות ההגנה

20. לא למיותר לציין, כי אף את גרסת הנאשם והראיות אשר הובאו מטעם ההגנה לא מצאתי אמינות עליו, עת ניכר כי העדים מנסים בכל מאודם להתאים את עדותם לטענת האליבי אותה העלה הנאשם וכפי שניתן להבחין עדותם מותאמת לממצאים אשר מתגלים להם מעת לעת ומשתנה כל פעם מחדש. מחקרי התקשורת והאיכונים אשר נעשו מעידים על כך, שחרף טענת הנאשם כי לא היה במועד האירוע באזור כפר טמרה כי אם באום אל פחם ואף לא היה ברשותו מכשיר הטלפון שלו, הנאשם היה בכפר טמרה במועד האירוע ואף הטלפון היה ברשותו, כפי שיובא להלן. אין ספק, כי גרסתה המאוחרת של האם לפיה הטלפון של הנאשם היה ברשותה והיא זו שנסעה עימו לאום אל פחם, נוצרה לאחר שנחשף בפניה חומר החקירה במלואו, עת לא היה זכר לטענתה כאמור במסגרת חקירתה במשטרה וצצה היא רק במסגרת חקירתה בפניי.

21. לא למיותר לציין כי אין בשקרי הנאשם ובגרסת ההגנה אותה לא מצאתי אמינה כאמור, כדי לחזק את ראיות התביעה - שקרי נאשם באים לחזק ראיות מוצקות וקיימות אשר הוכחו על ידי התביעה ולא כאלה שאינם.

22. כידוע, הכרעה בשאלת האליבי תלויה בנסיבות הקונקרטיות ובעוצמת הראיות מזה ומזה, כשמכל ספק נהנה כמובן הנאשם. טענת אליבי מוצקה לכאורה תביא את בית המשפט להרהר מחדש בשאלה אם ראיות התביעה אכן מהימנות ואיתנות. מנגד אם ראיות התביעה אינן איתנות די הצורך - לעתים לא יהיה כלל צורך להכריע בטענת האליבי (ע"פ 3372/11 **משה קצב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10/11/11)). חרף קביעתי כאמור כי ראיות התביעה אינן איתנות, אדון ואנתח בכל זאת את ראיות ההגנה ואף אכריע בטענת האליבי, כדי להוכיח שלא העובדה שהנאשם עורר ספק באשמתו מובילה לזיכויו כי אם העובדה שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש ממנה וזו הסיבה בגינה אזכה את הנאשם שכן כפי שיובא להלן אף גרסת הנאשם ועדיו שיקרית היא ולא מצאתי אותה אמינה עליו.

23. בעניין זה נקבע בע"פ 4117/06 **מקייטן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22/2/10) כי ניתן לדחות טענת אליבי מן הטעם שבית המשפט אינו רוחש אמון לגרסת הנאשם "... דחייתה של טענת אליבי לא חייבת להתבסס על הטעם שהתביעה הצליחה להוכיח בראיות פוזיטיביות את מופרכותה של הטענה, דהיינו כי הנאשם לא שהה במקום עליו הצביע. טענה מסוג זה עשויה להידחות גם מן הטעם הפשוט כי בית-המשפט אינו רוחש אמון לגרסתו של הנאשם, משמע לא עלה בידו לעורר ספק שהיה במקום אחר בעת ביצוע העבירה..." (שם, בפסקה 33)

• במסגרת חקירתו הראשונה, מיום 3/1/16 שעה 13:44 (ת/12 + דיסק ת/11) (להלן: "חקירה ראשונה"), כשבוע לאחר האירוע, נשאל הנאשם מדוע ברח עד עכשיו והשיב "האמת לא ברחתי, אני הייתי אצל חבר שלי שקיבלתי טלפון שהמשטרה מחפשת אותי שמעתי שיש קטטה בכפר ואותם אנשים שהם בני דודים של אבי שגרמו לי בחיים הרבה נזק, כל פעם באים חמישה אחים ובני דודים ומתלוננים עלי ושולחים לי לעסק חיפושים המצב הזה מתמשך הרבה זמן והם רוצים שאני אהיה עצור שיתלכלך השם שלי בעסק. ואני לא רציתי לתת להם להשיג מה שהם רוצים ואני לא עברתי ולא מתאים ולא מתאים לי כלא וזה מה שהם מחפשים לפגוע בשם שלי" (שורות 6-11).

כאשר נשאל מה טיב הסכסוך שלו עם עיסא השיב "אין לי איתו אף סכסוך רק עם הדודים שלו. אני האמת נגדם אין לי סכסוך אבל שנולדתי היה סכסוך על אדמות הם ראו שאני מצליח והם רוצים להזיק לי ורוצים לנקום בי ככה...". בהמשך הוסיף שגם אין לו סכסוך עם מוחמד, מועאד או עבד (שורות 12-22). לדבריו הם התלוננו נגדו בעבר והוא אף היה עצור "בגלל דודים שלהם לא בגללם" (שורות 23-32).

כאשר נשאל איפה היה במועד האירוע, בין התאריכים 25/12/15 עד 26/12/15 השיב "זה היה ביום שישי, אני קיבלתי הודעה על זה בגלל זה לא הגעתי הביתה. אני הייתי אצל חבר שלי, באה אחותי לבית של החבר אמרה לי משטרה מחפשת אותי, יש קטטה בכפר כאילו אנשים של בני דודים של אבא שלי" (שורות 35-38).

כאשר נשאל מי זה החבר השיב "חמודי יוסף. מאום אל פחם" (שורות 39-40). כאשר נשאל ממתו היה אצלו השיב "יצאתי מהבית בשעה 20:00 ביום שישי תיאמנו שאני בא אליו, הוא חבר טוב...אחותי היתה אצלנו, היא נשואה בעין איבהרים היתה אצל ההורים שלי ביום, בערב רצתה לצאת משם, אני אמרתי לה שאני הולך לחבר שלי באום אל פחם, בדרך אמרתי לה תקפיצי אותי לצומת, שכחתי את הטלפון בבית אמרתי לה תקפיצי אותי לבית של חבר שלי, כיוונתי אותה להגיע לבית של חמודי, הגעתי לשם בשעה שמונה וחצי שמונה ארבעים, יצאתי מטמרה בשעה 20:00 הלכתי אליו ישבנו אצלו שתינו תה עישנו נרגילה, ראינו טלביזיה...לא היה לי טלפון, בשעה 02:30-03:00 פתאום אוטו צופר בחוץ חבר שלי הסתכל אמר לי מי זה שאלו על עבודי. חבר שלי אמר לי מישהו שואל עליך. אחותי היתה למטה, אמרה לי משטרה מתקשרת אליך והטלפון שלך בבית, אמרתי לה כן, שכחתי אותו...אמא שלי התקשרה לאחותי, אלה, אמרה לה שיש משטרה והטלפון של עבודי בבית ואני מתקשרת אליו והוא לא עונה. יש קטטה אמרה אמא שלי, אני ישר ידעתי אלו האנשים עוד פעם מנסים לעצור אותי זה קרה בעבר 3 פעמים, זה לא פעם ראשונה, אני פחדתי להיכנס לכלא" (שורות 41-54).

לגרסתו, עד יום ראשון בערב היה אצל חמודי ולאחר מכן כל יום ישן במקום ציבורי אחר "כי פחדתי להיכנס לכלא אני לא רגיל לזה". בהמשך הוסיף שישן ביערות. כאשר נשאל אם לא התקלח, לא אכל, לא שתה השיב "אכלתי, לא רוצה לערב אנשים" (שורות 58-69). לדבריו לא דיבר עם משפחתו משך שבוע.

כאשר נשאל מה הקשר שלו לסאהר השיב כי הוא בן דודה שלו. כאשר נשאל מתי ראה אותו השיב "שבועיים לא ראיתי אותו. אבל מדברים בטלפון כל הזמן" (שורות 131-132). כאשר נשאל מתי דיבר איתו השיב "לא זוכר". לדבריו לא נהג ברכב של אח של סאהר (שורות 137-151). הנאשם שב והכחיש שדקר את המתלוננים או ירה לעבר ביתו של עבד.

במסגרת חקירתו השנייה, מיום 5/1/16 שעה 12:50 (ת/7 + דיסק ת/6) (להלן: "חקירתו השנייה") המשיך הנאשם להכחיש כל קשר לאירוע ושב וציין כי לא דיבר עם מי מבני משפחתו במהלך התקופה בה ברח מהמשטרה. כאשר נשאל איפה הבגדים שלבש ביום שישי כדי לבדוק אם אין עליהם דם השיב "אתה חושב שאני יודע מה לבשתי. לך הביתה תבדוק את כל הבגדים..." ושב וטען כי רוצים לסבך אותו, לא אוהבים אותו בגלל שהוא מצליח. בהמשך הוסיף "לך לבית של חמודי אתה רוצה לבדוק בגדים שלי..." כאשר נשאל אם אשתו של חמודי כיבסה אותם השיב "עזוב אותך מנשים הייתי אצל חבר שלי בבית. אתה רוצה לערב ולסבך את כל העולם, אל תעשה סלטות" (שורות 40-62). הנאשם לא מפסיק לתקוף כאשר נשאל אודות הבגדים שלבש באותו היום וטען "מה אתה רוצה מה הסיבה שלך? באמת יעני...נמאס לי מכל השקר הזה...אתה רוצה לדעת איפה, לא יודע מה אתה מחפש, אני אמרתי את כל האמת אתה חוזר על שאלה מיליון פעם מה אתה רוצה מחיים שלי, אני רוצה ללכת לכלא עזוב אותו וזהו" (שורות 40-74).

כך גם התלהם הנאשם כאשר נשאל אם ראה את אשתו של חמודי חברו או שהיא הגישה לו משהו ודיבר על רצח, על סכסוך, פגיעה בכבוד וכו'. לדבריו לא יצא מביתו של חמודי עד יום ראשון. כאשר נשאל אם נפגש עם מישהו בזמן שהיה אצל חמודי השיב "לא. כשיצאתי בערב יום ראשון בא מישהו לקח אותי משם" (שורות 100-101). זאת בשונה מגרסתו הראשונית כי ישן במקומות ציבוריים/יערות. הנאשם שב והכחיש שדיבר עם מישהו ממשפחתו ממועד האירוע וטען כי היה בלי פלא.

במסגרת חקירתו השלישית, מיום 7/1/16 שעה 16:59 (ת/3א', דיסק ת/3) (להלן: "חקירתו השלישית") עומת הנאשם עם העובדה כי דיבר עם אימו מהטלפון שלו שמספרו 053-8409963 (אין מחלוקת שזה מספר הטלפון של הנאשם) ביום שישי בלילה השיב "לפני שמונה כן, אחרי שמונה בערב כי שכחתי את הטלפון בבית כשיצאתי". כאשר נאמר לו כי לפי פלט השיחות שלו עולה כי הוא התקשר לאימו מהמנוי שלו, בשעה 03:22 ביום שבת בבוקר, כאשר הוא באזור אום אל פחם, העלה מספר אפשרויות תמוהות ולא הגיוניות "דיברתי איתה? לא יודע על זה. אולי הטלפון לקחה אחותי להביא לי אותו והיא התקשרה ממנו, אולי חיפשו אותי לתת לי את הטלפון. היא לא ידעה איפה אני לא נתנה לי אותו" (שורות 14-17).

כאשר נאמר לו שלפי פלט השיחות שלו, היה בכפר טמרה לפחות עד השעה 02:30, המועד אחרי הירי השיב "אני לא הייתי בטמרה הטלפון שלי נותר בטמרה שכחתי אותו" (שורות 30-31).

כאשר נשאל על סולטאן זועבי, שכנו ולקוח שלו, שלדבריו התקשר אליו ביום שבת לשאול אותו אם המספרה פתוחה והוא השיב לו בחיוב ואף התקשר אליו בחזרה פעמיים, השיב כי הוא לא דיבר איתו בכלל (שורות 32-38). כאשר נאמר לו שעל פי פלט השיחות שלו הוא ניהל מספר רב של שיחות עם סאהר לפני אירוע הדקירה ולאחריו, השיב כי לא דיבר איתו. גם כאשר עומת עם העובדה כי בהתכתבות בווטסאפ עם סאהר כתב לו ביום שבת בשעה 04:59 שהוא עדיין נמצא

בכפר הכחיש וטען כי לא כתב לו. האומנם ?

כאשר נשאל מדוע ניסה להתקשר לחברו חמודי מאום אל פחם מספר פעמים ביום שישי אם בעצם היה איתו משעה 21:00 השיב "לא דיברתי איתו" (שורות 43-49). כאשר נאמר לו שעל פי איכון הטלפון הוא הגיע לאום אל פחם רק בשעה 05:00 בבוקר שב וטען, כי היה כבר ביום שישי בשעה 20:30. כך גם הכחיש את העובדה כי היה בקשר עם אשתו למרות פלט השיחות שמעיד אחרת.

כאשר עומת עם העובדה שאם הוא נמצא באום אל פחם והטלפון נשאר אצל אימו, אזי מדוע היא צריכה להתקשר לטלפון שלו אם הוא לידה השיב "לא יודע". כאשר נאמר לו שאמו ניסתה להגן עליו ואמרה שניהלה שיחות מהטלפון שלו עם חמודי, כאשר הטלפון היה באום אל פחם השיב "תשאל אותם אולי הם לקחו את הטלפון והלכו לאום אל פחם" (שורות 74-76).

כאשר נאמר לו שעל פי פלט השיחות שוחח עם סאהר בשבת בצהריים ואף לדברי סאהר התקשר לשאול לשלומו בסביבות 02:00 לפנות בוקר, השיב כי לא היה לו טלפון, אולי המשפחה התקשרה או אולי "אחד לקח את הטלפון לאום אל פחם". כאשר נאמר לו שאמא שלו אמרה שהטלפון היה בסלון מכובה השיב "אולי הזדקנה" (שורות 79-86). כאשר נאמר לו שלפי תכתובת הווטסאפ של סאהר בשעה 21:15 הנאשם הודיע לו שהוא בכפר טמרה והוא כבר מגיע וזה היה לפני הדקירה השיב "לא היה לי פלפון יצאתי בשמונה מהבית". כאשר נאמר לו שאחרי הדקירה ניהל עם סאהר 11 שיחות השיב "לא דיברתי איתו".

כאשר עומת עם העובדה כי אמו אומרת שיש לו מכשיר גלקסי זהב ואשתו אומרת גלקסי לבן השיב שהזהב הוא הטלפון שלו ולא נכון מה שאשתו אומרת.

במסגרת חקירתו הראשית בפני אישר הנאשם כי מספר הטלפון שהוא בדרך כלל משתמש בו הינו 053-8409963 והוסיף כי יש לו עוד מספר מכשירים. הנאשם שב וחזר על כך שביום שישי ה- 25/12/15 הגיע לכפר בסביבות "חמש וחצי שש", ישב ואכל ארוחת ערב אצל הוריו אשר גרים בקומה התחתונה והוא העליונה. בסביבות שמונה בערב הצטרף לאחותו הנשואה, עלא מחאג'נה, אשר גרה באום אל פחם והגיעה לביקור להוריה וביקש שתקפיץ אותו לחברו באום אל פחם - "חמודי יוסף אגבריה. פחמאוי". לדבריו קבע איתו שבוע קודם לכן כשהיה אצלו במספרה כשבא להסתפר. לדבריו תכנן שאחותו תקפיץ אותו רק עד הכניסה לאום אל פחם, אולם בדרך כאשר התכוון להתקשר לחברו שיגיע לאסוף אותו מהצומת הבחין ששכח את הטלפון בביתו. משכך הקפיצה אותו אחותו עד לבית חברו, לשם הגיע בסביבות "שמונה וחצי עד מקסימום תשע" (עמ' 347 שורה 9).

הנאשם הוסיף וציין לראשונה, כי מיהר נורא כאשר הגיע הביתה מהעבודה בשישי וסאהר עיכב אותו מאחר והיה צריך למסור לו קרם לאחר שעשה אצלו טיפול הדמיה בשיער. לדבריו הוא עבר את הטיפול ביום רביעי באותו שבוע בו אירע המקרה ולכן התקשר אליו ביום שישי שיגיע לקחת את הקרם האנטיביוטי וכדי שיסביר לו איך משתמשים בו. הוא עיכב אותו מאחר וכל פעם טען שהוא מגיע אולם לא הגיע, עד שבשיחה האחרונה התרגז עליו לטענתו. כאשר נשאל כמה

שיחות דיבר איתו השיב "ארבע חמש שיחות בערך" (עמ' 346, שורה 33). לדבריו השיחה האחרונה לסאהר היתה בשעה שמונה וארבע עשרה דקות (עמ' 348, שורות 9-6). לדברי הנאשם לאחר השיחה זו עם סאהר, לא הוא דיבר עימו מאחר ושכח את הטלפון (עמ' 348 שורות 18-16).

עוד טען במסגרת חקירתו לראשונה כי חמודי אבו רחל מטורען, קרוב משפחה מצד אימו, אסף אותו ביום ראשון מחברו באום אל פחם ואצלו נשאר עד למועד הסגרתו למשטרה. לדבריו רק ביום חמישי לאחר מכן התקשר לאביו והם סיכמו שביום ראשון יסגיר את עצמו ויחזור לעבודה וביקש מאביו לשלוח הודעה בקבוצה ללקוחותיו ביום שבת כי הוא חוזר ביום ראשון.

· בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם באשר לטיב היחסים בינו לבין סאהר והשיב כי מלבד היותם בני משפחה הם חברים טובים, בקשר טוב, מטיילים ביחד. הנאשם הודה כי ידע שהמשטרה מחפשת אותו כבר ביום שישי, היום בו אחותו הגיע לבית חברו באום אל פחם.

כאשר עומת עם העולה ממחקרי התקשורת שהוצאו לטלפון שלו (ת/4) לפיהם, חרף טענתו כי הטלפון לא היה ברשותו יצאו ונכנסו ממנו שיחות רבות ואף נשלחו והתקבלו הודעות SMS לרבות במועד ביצוע העבירה, בלילה שבין התאריכים 25-26/12/15. כאשר נשאל הנאשם אודות השיחה שבוצעה עם דודו הייתם בשעה 00:45:04 משך 25 דקות השיב "הוא מדבר איתי?" וכך כאשר נשאל אודות השיחות הנכנסות מהטלפון של אימו בשעה 02:07:20 ו-02:08:53 למשך 43 שניות ו- 11 שניות ובהמשך שיחה יוצאת לאימו ושוב שיחה נכנסת מאימו השיב, כי מיום ששישיצא מהבית עד שחזר, לא היה עם הטלפון (עמ' 376 שורות 31-30) והוסיף בהמשך כי אינו יודע מי ניהל שיחות מהטלפון שלו.

כך גם כאשר נשאל אודות שיחה נכנסת מאשתו בשעה 03:33:07 למשך 32 שניות ועוד כ- 17 ניסיונות לחיגוג וגם שיחות מיום שבת בצהריים כאשר אחת מהן למשך 03:52 דקות, שב וטען באופן מיתמם ותמוה כי הטלפון לא היה ברשותו.

כאשר עומת עם העובדה שאם כולם ידעו שהוא לא עם הטלפון, מה הסיבה שבכל זאת התקשרו אליו, מה שגם שחלקם העידו כי הטלפון היה על השולחן בבית הוריו ואף כבוי, שב וטען כי הטלפון לא היה איתו.

עוד עומת עם העובדה כי בהתאם לחוות דעת המומחה (ת/49), בעמ' 10, עולה כי משעה 03:53 עשה את דרכו לכיוון אום אל פחם, טען הנאשם כי בשעה שמונה יצא מכיוון טמרה (עמ' 379, שורות 12-4).

כאשר נשאל על כך שיש שיחות יוצאות לסאהר בשעה 02:18 השיב "אבל לא היה לי פלא". כאשר נאמר לו שסאהר אמר שהוא דיבר איתו וכך גם סולטאן במשטרה, לא ידע מה לומר וטען "את רוצה, את רוצה,..." (עמ' 383 שורות 19-14). כאשר נאמר לו כי מוזר שהטלפון לא אצלו וכולם מתקשרים אליו - אימו, אשתו, סאהר, הייתם אחיו השיב באופן תמוה "כן" (עמ' 383, שורות 23-20).

כאשר נשאל אודות 4 השיחות אחת נכנסת ושלוש יוצאות מהטלפון של אשתו לטלפון שלו ביום שבת ה- 26/11 בין השעה 12:00 ל- 13:00 שב וטען כי "הטלפון ביום, ביום הזה שאת שואלת על השעות לא היה איתי. אם היא ניהלה שיחה לטלפון שלי, למשפחה, עם מי, את צריכה לשאול אותה, אני איתי מה שקרה איתי ומה שהיה אני הסברתי לך" (עמ' 385, שורות 17-26). בהמשך מעלה אפשרות תמוהה ביחוד נוכח העובדה שהוא והוריו גרים אחד מעל השני "אולי אשתי התקשרה לטלפון, אני איפה שכחתי את הטלפון כבוד השופט, אצל ההורים, היא התקשרה, אולי ענו לה ההורים, היא דאגה לבעלה, בגלל שהמטרה הגיעו לבית, התחילו להתקשר וזה, זה העניין" (עמ' 386 שורות 9-7).

כאשר נשאל הנאשם מדוע אם יש לו טענת אליבי שלא היה באזור במועד האירוע לא הלך למשטרה מיד ובמקום זאת ברח משך שבוע, השיב כי הוא חשש שיעצרו אותו כפי שעשו בעבר.

עוד נשאל באשר לעובדה כי נעשה ניסיון להתקשר לטלפון של חמודי 4 פעמים מהטלפון שלו בשעות -03:30:31, 03:31:51, 03:32:19, 03:33:48 - כאשר לדברי הנאשם הוא כבר אצל חמודי משמונה בערב. האומנם ?

כפי שצינתי לעיל, במסגרת חקירתו בפניי, סיפר הנאשם לראשונה אודות הטיפול שעבר סאהר במספרתו יומיים קודם האירוע. כאשר נשאל בחקירתו במשטרה (ת/12) אודות הקשר שלו עם סאהר ונשאל מתי ראה אותו לאחרונה השיב כי לא ראה אותו כשבועיים ולא זכר לספר אודות הטיפול שעבר אצלו יומיים קודם לאירוע והקדם לו נזקק סאהר. מוזר הוא שמעל שנה אחרי צץ לו סיפור זה, דבר אשר לא עלה במסגרת חקירותיו בסמוך לאירוע. לטענתו, הסיבה בשלה לא אמר זאת לחוקר הינה כי לא נשאל על כך.

כאשר עומת הנאשם בחקירתו עם העובדה כי חרף טענות עדי ההגנה כי הטלפון שנתפס הוא הטלפון ממנו בוצעו השיחות, הטלפון ממנו בוצעו השיחות לא נמצא עד כה, עת מספר הברזל (IMI) של הפלא שנתפס אינו תואם את מספר הברזל של הפלא ממנו בוצעו השיחות (עמ' 405). ב"כ הנאשם ויתר על חקירת מומחה לסלולר ועל המומחה מחשב. לטענת המאשימה על הקופסא הריקה שנתפסה בביתו של הנאשם (ת/52) מופיע מספר הברזל הנכון, ממנו נעשו השיחות בהתאם לפלט התקשורת. זאת אומרת שיש טלפון כזה והוא מצוי בחזקת הנאשם. כאשר נשאל הנאשם אודות הקופסא הריקה שנמצאה במגירה בחדר השינה שלהם עם מספר ברזל תואם למספר הברזל ממנו נעשו השיחות האמיתיות ענה תשובות מתחמקות ולא קשורות.

לא למיותר לציין, כי המאשימה בסיכומיה מאשרת כי מהסים שנתפס, לגביו קיימת חוות דעת שהיה תקול, נעשו שיחות הטלפון חרף זאת הדגישה כי מכשיר הטלפון עצמו לא אותר. באשר לכך טענה המאשימה בסיכומיה כי "העובדה שהטלפון, הראיה האוביקטיבית היחידה שיכלה לתמוך בגרסאות מסוימות מעולם לא נמצאה בביתו, המקום שבו הם טוענים שהיה אמור להיות זה רק מחזק את מהימנות עדי התביעה". לעניין זה אציין כי אין בכך כדי לחזק את ראיות התביעה אשר אינן כפי שצינתי לעיל, כי אם לחזק את התרשמותי מגרסת ההגנה השיקרית ובכלל זה מהנאשם עצמו. צודקת המאשימה כי הקשיים שהערימה המשפחה בחיפוש הטלפון והסים כפי שעולה מדו"ח הפעולה אשר הוגש וסומן ת/26, משליכה על אמינות גרסתם ועל כך שיש להם מה להסתיר שכן כפי שטענה "בטלפון פיזי יש הרבה יותר מה להסתיר...".

· כפי שניתן להיווכח טענת האליבי אותה העלה הנאשם אין לקבלה, הממצאים והעובדות מעידים אחרת. הטלפון אוכן בכפר במועד האירוע והנאשם אכן נסע לבית חברו באום אל פחם אולם לא בשעה הנטענת על ידו.

טענת הנאשם כי ברח מהמשטרה בגלל שחשש שייעצר אין לה על מה לסמוך בייחוד נוכח טענת האליבי אותה הוא מעלה שאם היה בה שמץ מן האמת לא היה לו ממה לחשוש מפני המשטרה.

כפי שיובא בהמשך, אמו של הנאשם שינתה גרסתה מעת לעת וניסתה להתאימה למחקרי התקשורת והגדילה לטעון בפניי לראשונה כי היא זו שנסעה עם הטלפון לאום אל פחם.

25. **סאהר זועבי** (להלן: "סאהר") נחקר במשטרה 4 פעמים -

· ביום 26/12/15 בשעה 17:30 נסעו מספר שוטרים לביתו של סאהר, דפקו בדלת, אמו פתחה ומסרה שהוא בחדר. לדברי השוטר משה דהן הוא ניגש לחדר והבחין בסאהר שוכב במיטה. לאחר שהעיר אותו והזדהה כשוטר כתב בדו"ח הפעולה - "**הבחנתי בסאהר על פניו בחבלות באף ומעל הגבה השמאלית כאשר הוא דימם מאפו ומהגבות והמשפחה שלו חבשה אותו וטיפלה בו כמו כן מסר שיש לו חבלה בברך ברגל ימין ובגב, שאלתי אותו מה קרה לו והוא אמר שהיתה קטטה בלילה**". לדברי סאהר לא הלך לבית החולים מאחר והעדיף להישאר בבית ושאימו תטפל בו (ת/29).

· **בחקירתו מיום 26/12/15 שעה 18:33 (ת/57) סיפר סאהר כי החבלות בפניו הינם כתוצאה ממכות שקיבל משלושה צעירים בכפר בלילה. לדבריו "הייתי בבית עם המשפחה בערך בשעה 22:00 בלילה הלכתי ברגל לחנות בכפר וקניתי סיגריות זאת חנות באמצע הכפר לא זוכר את השם ובדרך חזרה הלכתי לבית קליה לקנות גרעינים כשירדתי חזרה עמדו שלושה אנשים בכביש בלי אוטו ועצרו אותי וניסו לתקוף אותי ואני תפסתי אחד והשני נתן לי מכה מאחורה ואני ירדתי על הריצפה והם המשיכו להרביץ לי כשאני על הרצפה עם רגליים ומקלות ואיבדתי את ההכרה ואחר כך בא שכן לא יודע מי זה ואמר שהם ברחו והלכתי הביתה**".

כאשר נשאל מי האנשים שתקפו אותו והאם הוא מכיר אותם השיב "**לא...ראיתי כן אבל לא מכיר אותם הם קטנים בגיל 20-25 שנים**" (שורות 20-23). לדבריו גם קיללו אותו. כאשר נשאל אם יזהה אותם, השיב בחיוב. כאשר נשאל אם הוא מסוכסך עם מישהו השיב "**לא שום דבר אני בית ועבודה**". כאשר נשאל באיזה שעה נתקל בהם השיב "**בשעה 23:00 בערך**". לדבריו זה היה "**בקצה הכפר בחושך לכיוון היער**".

לדבריו חזר הביתה ועלה למיטה כדי שאמו לא תיבהל. לטענתו, לא הלך לבית חולים "**רציתי ללכת אבל לא יכולתי לקום מהכאבים**". כאשר נשאל האם לא נראה לו מוזר שאחרי כל זה לא הלך לבית החולים השיב "**כן אבל לא רציתי ללכת שלא יגידו מה קרה בבית ויכנסו לפחד**".

כאשר נשאל אם הוא מכיר את הנאשם השיב "הוא בן דוד שלי אין קשר כל כך רק מסתפר אצלו פה בעפולה". כאשר נשאל מתי ראה אותו בפעם האחרונה השיב "לפני שבוע אולי כשהסתפרתי אצלו" וכאשר נשאל מתי דיבר איתו פעם אחרונה השיב "לפני יומיים, אני חושב... על הדמיית שיער שעשיתי". לדבריו אתמול והיום לא ראה אותו. כפי שניתן להבחין סאהר טוען כי אין קשר בינו לבין הנאשם ולדבריו ראה אותו שבוע קודם לכן כאשר הסתפר, כאשר בהתאם לגרסת הנאשם כפי שהובאה לעיל, 3 ימים קודם לכן, ביום רביעי עשה אצלו הדמיית שיער. תמוה בעיני השוני בגרסאותיהם, באשר לפרט כל כך לא מהותי וסתירות אלה מחזקות את התרשמותי באשר למהימנותם.

כאשר נשאל אם הוא מכיר את עיסא השיב "אני מכיר אותו מהכפר אין קשר ואין כלום". כאשר נשאל אם הוא מכיר את מועאד השיב "אני מכיר את השם כן זה הוא נתן לי מכה בראש השם שלו מוכר לא ידעתי את השם". כאשר נאמר לו שהוא בעצם כן יודע מי נתן לו מכה השיב "ראיתי אותו בפנים כן עכשיו השם מוכר גם". כאשר נשאל אם יש לו סכסוך עימו השיב בשלילה. כאשר נשאל אם הוא מכיר את מוחמד השיב "מכיר את אבא שלו". כפי שניתן להתרשם, גם כאשר מועלים שמות המתלוננים, אשר בהמשך טוען כי תקפו אותו, חוץ ממועאד לא מייחס דבר לעיסא ומוחמד.

כאשר נשאל איזה רכב יש לו השיב, כי אין לו אבל לאח שלו מהאר יש מזדה בצבע לבן. כאשר נשאל אם הוא נוהג בו לפעמים השיב "לא אף פעם" והוסיף "אולי מזמן לא בזמן הקרוב אבל". כאשר נשאל אם אתמול היה עם הרכב הזה השיב בשלילה.

כאשר הוטח בפניו כי הוא והנאשם הגיעו ברכב של אחיו ליד השלד של מועאד ושם היכו ודקרו אותם טען שהכל שקר. כאשר נשאל כיצד הוא מסביר את מה שאירע להם השיב "לא יודע אולי אחרי שתקפו אותי מישהו תקף אותם". כאשר נשאל אם בעצם הוא אומר שהם תקפו אותו השיב "כן ברחוב שעצרו אותי" וזאת חרף העובדה כי לא ידע לפני כן לומר מי תקף אותו. בהמשך הוסיף "אני מכיר את הפנים אבל לא יודע את השמות...אני יודע הם דומים למשפחה פשוט לא ידעתי את השם" (שורות 101-108).

· בחקירתו מיום 28/12/15 שעה 14:20 (ת/58) עומת עם העובדה שבראשית חקירתו הקודמת טען כי אינו יודע מי תקף אותו, השיב "לא אמרתי ככה. אמרתי שהראשון שתקף אותי מועאד עבדללה זועבי. מטמרה. הוא קרוב משפחה מצד אמא אבל אין קשר. והחברים שלו, מוסא עליאן, עבדל רחמן בן עבדל כרים ומוחמד עדנאן ואז נפלתי ואיבדתי הכרה. הם היכו אותי עם מקל ועם הרגליים שלהם. ואני חושב גם עם סכין השריטה שיש לי במצח זה בגלל סכין עשו לי".

כאשר נשאל מדוע תקפו אותו שב טען, כי אינו יודע ואין לו סכסוך איתם. כאשר נשאל אז איך הם נדקרו השיב באופן תמוה "אולי אחד בשני שרצו לדקור אותי, אני זוכר שמישהו מהם רצה לתת לי מכה עם ברזל או סכין, אני חושב סכין כי היה חושך, אני התכופתי ואחד מהם שהיה מאחורי קיבל את הדקירה". כאשר נשאל איך זה שהצליח לחמוק מדקירה אם ארבעה אנשים מחזיקים אותו ותוקפים אותו, השיב "לא מחזיקים אותי היו נותנים לי אגרופים. אחרי זה שנפלתי הם התנפלו עלי".

כאשר נשאל שוב מדוע לא הלך לבית חולים השיב "נכנסתי למיטה וישנתי לא ידעתי מה עשיתי".

בחקירתו מיום 5/1/16 שעה 9:36 (ת/59) נשאל האם ביום האירוע דיבר עם הנאשם השיב "לא חושב". כאשר נשאל האם הנאשם נהג פעם ברכב של אחיו השיב "בערב היה לי האוטו החזרתי לבית, אני לא הייתי בריב עם האוטו. עבודי אף פעם לא נהג ברכב של מאהר". כאשר נשאל אם הנאשם נסע איתו ברכב כנוסע השיב "אני לא חושב כי יש לו אוטו משלו. זה אוטו של אחי, אני לקחתי את הרכב של מאהר כי הרכב שלי תקוע. אני החזרתי את האוטו שעתיים לפני האירוע כשהייתי בעפולה". בניגוד לגרסתו הקודמת, מודה סאהר כי במועד האירוע נהג ברכב. עוד עובדה תמוהה אשר מחזקת את התרשמותי באשר למהימנותו.

בחקירתו מיום 7/1/16 שעה 13:46 (ת/5) סיפר כי נפגש עם הנאשם פעם אחרונה לפני שבועיים כשהסתפר אצלו בעפולה. כאשר נשאל אם דיבר איתו לאחר אירוע הדקירה השיב "לא, למה לדבר איתו. אני הייתי במצב קשה אתה שואל אם דיברת עם מישהו". לדבריו הטלפון שלו היה איתו. בהמשך ציין "טלפון שלי אבל לא דיברתי איתו, אם דיברתי איתו זה על הדמיה בשיער כי אני צריך לחזור על ההדמיה. אין על מה לדבר איתו חוץ מזה רוב השיחות זה על עבודה. אני עושה גם טיפול פנים אצלו תמיד אני מתקשר אליו". כפי שניתן להבחין שוב מנסה סאהר להרחיק את עצמו מהנאשם ולתאר קשר עבודה, בשונה מגרסת הנאשם.

כאשר הוטח בפניו כי דיבר עם עבודי בשעות אלה (ת/8) "18:45, 19:06, 19:28, 19:41, 19:53, 20:07, 20:14, 21:12, 02:18, 02:20, 02:29, 02:35, ביום שבת שוחחת איתו בשעה 13:11, 13:31, 13:39" השיב "ביום שישי דיברתי עם עבודי אבל ביום שבת לא דיברתי איתו. אני לא זוכר כלום מאז יום שישי אם אתה רואה לפי השיחות שדיברתי, אז אין מה לעשות. הוא הספר שלי. כל שבועיים הוא מתקשר אליי על זה לקבוע תור. על תשלום. הוא בן דוד שלי אני מדבר איתו, אתה יכול לראות שאני מדבר איתו כמעט כל יום". כאשר נאמר "אחרי שאתה פצוע ובשעה 02:30 אתה לא מדבר איתו על תשלום או על תספורת, נכון" השיב "אני הייתי במיטה כמעט הייתי מת דיברתי עם הרבה אנשים, הייתי מחליף תחבושת מהאף. אני יכול להיות שאמרתי שאני פצוע". כאשר נשאל אם אמר לנאשם מי פצע אותה השיב "לא זוכר".

לאחר מכן תשובותיו הינן מתחמקות ולא קשורות וכאשר נשאל אם הוא זוכר שדיבר איתו הרבה פעמים אחרי הפציעה שלו השיב "אני זוכר שדיברתי איתו, אבל אני לא זוכר על מה, אם הוא שמע שנפצעתי אז הוא התקשר אלי. בטח בכפר אמרו לכל האנשים...".

במסגרת חקירתו נתבקש סאהר ל"פתוח" את מכשיר הפלא שלו ולהראות לחוקר את ההתכתבות שלו עם הנאשם. סאהר מראה לו את ההתכתבות ומתרגם לו אותה כך - "אני שואל את עבודי איפה אתה הוא עונה לי 'אני מגיע' וזה היה בשעה 21:14 ביום 25/12/15. עבודי אומר לי 'יאללה לוקח לך הרבה זמן' אבל אני לא ראיתי אותו אחר כך לא עניתי לו. אתה רואה". כאשר נשאל מה הוא כותב לנאשם ביום 26/12/15 בשעה 04:59 השיב "עבודי כותב לי שהוא בכפר" קרי בכפר טמרה (ת/30, ת/31, ת/2). רק בתשובותיו כאמור של סאהר ובעולה מהתכתבות בינו לבין הנאשם יש כדי לדחות את טענת האליבי אותה העלה הנאשם, לפיה משמונה בערב ביום שישי היה מחוץ לכפר.

כפי שניתן להבחין, גרסתו של סאהר במשטרה אשר נפרסה על פני 4 חקירות, מלאה בסתירות - תחילה טען כי שלושה תקפו אותו אך אינו יודע את שמם, לאחר מכן טען לארבעה וכבר זכר את שמם. תחילה טען כי לא דיבר ולא ראה את הנאשם במועד האירוע, לאחר מכן כאשר הוטחו בפניו השעות והתאריכים ששוחח עימו הודה כי דיבר איתו גם לאחר פציעתו. כמו כן, הצילום מסך של ההודעות בפלא שלו מחלישות את טענת האליבי לפיה לא היה בכפר במועד האירוע. תחילה טען כי לא נהג ברכב של אחיו אף פעם ולאחר מכן מודה כי במועד האירוע נהג בו אולם החזיר אותו לאחיו שעתים לפני האירוע עצמו.

· **במסגרת חקירתו בפני טען, כי הוא לא פגש את הנאשם במועד האירוע יום שישי והוסיף טיעון חדש "לא פגשתי אותו, דיברתי איתו רק על הקרם אחרי השיער...".**

לדבריו ביום שישי בסביבות אחת עשרה בלילה יצא לקנות גרעינים (עמ' 457, שורה 10). בדרך לשם סיפר כי נתקל בארבעה אנשים עומדים על הכביש - שלושת המתלוננים ועבד. לדבריו ישר התחילו להרביץ לו "בלי שום סיבה". לדבריו "התחיל אבו רחמאן ומועאד בהתחלה על הראש, אחר כך כשירדתי על הרצפה כולם התנפלו עליי" (עמ' 457, שורות 30-31). לדבריו גם כאשר הוא נפל על הרצפה הם המשיכו. לדבריו עבד גם היכה אותו עם מקל בראשו. כאשר נשאל כיצד הסתיים האירוע השיב "הסתיים שבא אחד השכנים והעיר אותי תקום..." שמו של השכן הוא זועבי מאג'ד לטענתו. לדבריו הוא הרים אותו והלך איתו עד חצי הדרך עד שאמר לו שהוא לא רוצה להסתבך.

סאהר אף סותר את עצמו באשר לשעת האירוע עת טוען בחקירתו בפני כי היה בסביבות השעה 00:00 ואילו במסגרת חקירתו במשטרה טען שיצא מביתו בשעה 22:00 ותקיפתו היתה בשעה 23:00 בערך.

· **בחקירתו הנגדית אישר סאהר, את שהכחיש קודם לכן, כי הוא והנאשם חברים טובים. עוד הוסיף כי 50 מטר מהבית של עבד התנפלו עליו המתלוננים בלי שום סיבה. שוב חזר על כך כי ארבעה אנשים היכו אותו עד שאיבד הכרה. לדבריו כל הזמן הזה היה לבד. כאשר עומת עם העובדה שבחקירתו במשטרה אמר שתקפו אותו 3 אנשים השיב "לא דייקתי בגלל איך שמצב שלי היה... הייתי במצב ממש לא טוב" (עמ' 467, שורות 18-20).**

בחקירתו אף עומת עם העובדה שבחקירתו הראשונה טען כי הוא לא מכיר את התוקפים ושהם קטנים ממנו בגיל והשיב "זה בחקירה הראשונה".

בהמשך כאשר נאמר לו מדוע הסתיר את הקשר שלו עם הנאשם, אם בעצם הוא הקורבן, הוא זה שהותקף, השיב שוב באופן תמוה "אין קשר כל כך" וזאת חרף טענתו בראשית חקירתו כי הם משפחה בקשר טוב. בהמשך הוסיף "נסענו ביחד בלי האישה, זה כאילו יעני חברים לא כל יום אנחנו יוצאים, זה פעם בחודש" (עמ' 469 שורות 1-2).

כאשר נאמר לו כי החוקר צילם את מסך הטלפון שלו שמעיד על השיחות עם הנאשם ביום שישי במועד האירוע (ת/30), אישר זאת ובהמשך אומר "זה לא זכור לי שאני התקשרתי". כאשר נאמר לו שזה מהטלפון שלו השיב "בסדר, הטלפון שלי אולי בטעות אני שמתי את זה". כאשר נשאל על הודעת הווטסאפ שצולמה מהטלפון שלו האם גם היא

לא נעשתה השיב "אני לא זוכר" (עמ' 477). כאשר נאמר לו שהוא מקריא את זה לחוקר השיב "אני...". ואז השיב "כן". לפתע טוען סאהר בהקשר זה באופן מיתמם ותמוה "אני התכוונתי למספר של עבודי, מי כתב אני לא יודע".

כפי שניתן להתרשם, גרסתו של סאהר אינה אמינה בלשון המעטה, עת משנה גרסאותיו במהלך חקירותיו השונות ומנסה להתאים גרסתו לגרסת הנאשם ועדי ההגנה האחרים ושכך אינני נותן אמון בעד זה.

26. מוחמד אגבאריה (להלן: "חמודי"), חברו של הנאשם מאום אל פחם מעיד בהודעתו מיום 5/1/16 (ת/54), כי הנאשם היה אצלו ביום שבת וטען "הוא נשאר אצלי כל השבת רק ביום ראשון אחרי הצהריים הוא הלך, הוא בא אלי מאוחר באותו יום שישי בשעה 21:30 ונשאר אצלי לשבת" (עמ' 2, שורות 19-20). בהמשך הוסיף כי הנאשם הגיע אליו בסביבות 21:00, 21:30, 22:00 "אחרי המהדורה של חדשות של יום שישי. אני מסתכל תמיד בחדשות ערוץ 2 ערוץ 10". עוד טען כי ביום שישי, מאוחר בלילה משהו צפצף מחוץ לביתו והנאשם ירד לרכב. לדבריו עזב את ביתו ביום ראשון.

בחקירתו בפני טען, כי הנאשם הינו חבר שלו והספר שלו. שוב סיפר כי הנאשם הגיע אליו ביום שישי "בסביבות השעה תשע, תשע וחצי" (עמ' 429, שורות 16-17) ובסביבות אחת וחצי שתיים אחותו הגיע לביתו לומר לו שהמטרה מחפשת אותו. לדבריו לנאשם לא היה טלפון והוא התקשר מהטלפון שלו. עוד טען כי במשך הלילה לא דיבר הנאשם בטלפון, רק ביום שבת דיבר בטלפון. הוא נשאר אצלו עד יום ראשון וטען כי הוא עזב בשעות אחר הצהריים (עמ' 437, 21-22).

כאשר נאמר לו כי על פי מחקרי התקשורת הנאשם התקשר לטלפון שלו 3 פעמים ביום שבת לפנות בוקר בשעה 03:31:54, 03:32:19 ו- 03:33:48, שיחות נכנסות ללא מענה, כאשר לא היתה אף שיחה קודמת אליו לפני האירוע באשר למועד ההגעה, השיב כי למחרת היום ראה שאכן היו שיחות נכנסות לפלא שלו כשהנאשם היה אצלו אבל הוא ישן. כאשר נשאל כיצד הוא מסביר את זה שהטלפון של הנאשם מתקשר אליו בשלוש לפנות בוקר כשהוא אצלו השיב "אבל אני לא יודע איך התקשר, אני זוכר שאחרי יום שקמתי מהשינה, אפילו הסתכלתי בטלפון ראיתי שיש שתיים או שלוש שיחות שלא נענו מהטלפון של עבודי, ואני שאלתי אותו מה, מי התקשר, הוא אמר שבעקבות האירוע הטלפון שלו נשאר שם, והם מחפשים אותו".

27. עלא זועבי מחאג'נה (להלן: "עלא"), אחותו של הנאשם, סיפרה בהודעתה מיום 4/1/16 שעה 14:36 (ת/55) כי "ביום שישי הייתי אצל ההורים שלי בטמרה, בשעה 20:00 בערך רציתי ללכת הביתה בא אח של עבודי אמר לי שהוא רוצה לבוא איתי ללכת לחברים שלו באום אל פחם, אז הוא בא איתי נסעתי איתו אני והוא הוא בא איתי ירד אצל חברים שלו באום אל פחם" (שורות 4-7). כאשר נשאלה מי החבר שלו השיבה באופן תמוה, נוכח מכלול העדויות בתיק "לא יודעת את השם שלו בדיוק. אני הורדתי אותו והלכתי הביתה". כאשר נשאלה באיזו שעה הורידה אותו באום אל פחם השיבה "בשעה 20:30 בערך תשע בערב" (שורות 10-11). בהמשך טענה כי לא היתה בקשר עם הנאשם "כשהוא היה איתי לא היה הטלפון שלו שכח אותו בבית, אז לא היה לי קשר איתו כל - כך. רק אני בחצות הלילה התקשרה אלי אמא כשהייתי ישנה אמרה לי שהמטרה באה וצריכים את עבודי וזה מה שהיה. אני נסעתי ברכב איפה שירד עבודי וקראתי שם והוא יצא מאצל חבר שלו הוא שאל למה אתה באה בחצות הלילה, אמרתי אמא התקשרה והמטרה רוצה אותך, אז הוא

פחד ואמר ואמר כל פעם אני צריך ללכת למשטרה ? הוא פחד ממש בגלל שאין לו קשר לזה..." (שורות 23-27).

עלא נחקרה שוב באותו היום בשעה 15:07 (ת/56) וכאשר נשאלה כיצד היא קראה לאחיה הנאשם כאשר הגיעה לבית חברו השיבה "צפרתי ברכב". כאשר נשאלה אם היא בטוחה שזה היה בשעה 00:00 השיבה "בחצות הלילה, לא ב-12 אולי אחת וחצי שתיים בערך" (שורות 11-12).

במסגרת חקירתה בפני חזרה על גרסתה כאמור בפני והוסיפה כי היא לא מכירה את חמודי למרות שחמודי בעדותו אמר שמכיר את כל המשפחה ההורים, האחים (עמ' 434, שורות 15-16, עמ' 447 שורות 10-11). עוד טענה כי אמרה לאמה כי הורידה את הנאשם בבית חברו חמודי (עמ' 452, שורות 3-6). טענתה כאמור סותרת את דבריה במשטרה כי אינה יודעת את שמו של החבר של הנאשם.

יוסף זועבי - אביו של הנאשם (להלן: "יוסף") סיפר בחקירתו מיום 4/1/16 שעה 14:42 (ת/60) כי ילדיו היו אצלו ביום שישי בערב, הנאשם חזר הביתה בשעה שש, הבן מוחמד עבד ולא היה והבת עלא הגיעה לביקור לבדה. לדבריו אחרי שהתקלח הנאשם ירד לביתם וישב איתם עד שמונה בערב בערך ואז בשעה שמונה "אחותו אלה רצתה ללכת הביתה הוא אמר לי אבא אני הולך איתה ואני לא צריך את הרכב שלי אולי תזדקקו לו מה שידעתי זה שהוא הולך לבקר חברים שלו ידעתי את זה ממנו" (שורות 54-50).

כאשר נשאל מתי חזר השיב "לא חזר. אני האמת הלכתי לישון אחר כך כמעט בשעה 2100 והתעוררתי לדפיקות על הדלת של שוטרים בשעה 0200 בערך אחרי חצות והשוטרים חיפשו את עבודי שאלתי אותם מה קרה והם אמרו שהוא השתתף בקטטה בכפר לא רצו להגיד לי עם מי".

לדבריו אחרי שהשוטרים הלכו, קרי בשתיים בלילה, רצה להתקשר לנאשם אבל אשתו אמרה לו שהוא שכח את הטלפון אצלם בבית. ואז אשתו התקשרה לעלא ואמרה לה שתאתר את הנאשם ועלא אמרה לה שהיא הורידה אותו אצל חברים שלו. עוד סיפר כי אשתו סיפרה כי עלא הלכה לחברים שלו "ואמרה להם שיגידו לעבודי שמחפשים אותו משטרה".

במסגרת חקירתו הראשית סתר יוסף את דבריו במשטרה וטען כי המשטרה הגיע בפעם הראשונה לביתם "בסביבות השעה שתיים עשרה, או שתיים עשרה ומשהו...דפקו על הדלת, ואמרו איפה עבודי...אמרנו שעבודי נמצא אצל החבר שלו בעין איברהים...באום אל פאחם". בהמשך טען כי המשטרה חזרה "בסביבות השעה שתיים, שתיים וחצי...השאירו לו הזמנה...לחקירה" (עמ' 483, שורות 13-18). בניגוד לדבריו בחקירתו במשטרה לפיהם נרדם בתשע בערב והמשטרה הגיע לביתו פעם אחת, טוען הוא בפני כי המשטרה הגיעה פעמיים.

לדבריו אף אחד מהמשפחה לא דיבר עם הנאשם, הוא שכח את הטלפון "רק אנחנו יודעים שהוא נמצא אצל חבר שלו...אפילו לא ידעתי מי החבר. רק אחר כך בשלב מאחור יותר". כאשר נשאל אם הטלפון של הנאשם היה כבוי השיב "...הטלפון היה דלוק, אני למשל השתמשתי בו...רק מסיבה אחת...התקשרתי לאח שלי", הכוונה לאחיו

הייתם זועבי. לדבריו התקשר אליו בסביבות השעה 22:00, התייעץ איתו ודיבר איתו על עניינים כאחים. יוסף שוב סותר את דבריו במשטרה כי עלה לישון בתשע והתעורר רק לדפיקות השוטרים בשתיים בלילה (עמ' 484) ואת טענתו כי גילה שהנאשם שכח את הטלפון בבית רק בשעה 02:00 כשהשוטרים הגיעו ורצה להתקשר לנאשם. כפי שניתן להבחין המדובר בגרסה מתפתחת ומשתנה בהתאם לממצאים שמוצגים בפני עדי ההגנה מעת לעת.

לדבריו הטלפון היה צמוד לאשתו והעלה לראשונה טענה כי יתכן שגם אחת הבנות השתמשה בו. עוד הוסיף וטען כי שלח הודעות מהטלפון של הנאשם כי המספרה פתוחה וגם המכון של הלייזר (עמ' 487). לדבריו שלח יום לאחר האירוע, במשך כל השבוע והפעם האחרונה יום לפני שהנאשם הסגיר את עצמו.

בהמשך מוסיף כי שוחח עם אחיו 20 דקות בערך "אבל אחר כך בחצות הוא התקשר אליי, אחרי חצות, התקשר אליי, אח שלי הייתם, ושאל אותי מה אני שמעתי לגבי סאהר". לדבריו הייתם התקשר לטלפון של הנאשם מאחר ו"יכול להיות" הטלפון של הנאשם "יותר משוכלל ויותר צליל רצוף..." (עמ' 492). האומנם?

כאשר נשאל אודות טענתו כי המשטרה הגיע לביתם פעמיים השיב, בשונה משתי גרסאותיו הקודמות "פעם ראשונה אחרי חצות...בסביבות אחת וחצי שתיים ופעם שנייה בסביבות השעה חמש..." (עמ' 493). קודם בעדותו טען כי המשטרה הגיעה פעמיים אך בשעות אחרות - בחצות ובשעה שתיים וחצי בערך וסותר את דבריו בחקירתו הראשית.

לא זו בלבד, יוסף הפתיע וטען לראשונה במסגרת חקירתו כי אמו של הנאשם נסעה אל הנאשם במועד האירוע וסיפר כי קיבל מידע אודות הנאשם היכן היה וסיפר "כשהיה לי אחר כך מידע מהאימא שהיא יצאה, אני אניד לך, בתור אמא אדוני היא ממש נבהלה, שוטרים נכנסים אצלנו לבית ויוצאים בשעות מאוחרות, יש לנו גם ילדים...אז היא הלכה לחבק אותו, ולוודא איפה הוא נמצא. אצל מי. אז אני לא יודע. אחר כך אמרו לי שהיא אצל חמודי, באום אל פאחם". כאשר נשאל "מה זה היא הלכה לחפש אותו, מה זאת אומרת?" השיב "היא הלכה לחפש אותו, אחרי שהמשטרה באה בפעם שנייה" (עמ' 500 שורות 25-33).

כאשר נשאל אם האם ידעה היכן הוא השיב "לא ידעה...אצל אחד החברים אבל היא הלכה לשאול את הבת...לשאול את הבת איפה הורידה אותו, שתניד לה בדיוק איפה הוא". כאשר נשאל אם האם שאלה את הבת השיב "היא שאלה בטלפון, אמרה לה שתגיע, אבל כשהיא הגיעה לשמה הבית של הילדה זה היה מאוחר, בסביבות חמש, אז זה, יש לה חומה, ויש לה שער חשמלי. לא נכנסה לבית אז היא לא הצליחה לאתר בדיוק איפה הוא נמצא". בהמשך טען כי היה כמעט כבר בוקר ואף אחד לא ענה לה בבית של הבת והאם נשארה שמה עד יום שבת (עמ' 502, שורות 2-5). כאשר נשאל אם למחרת היא הלכה לחפש את הנאשם השיב "בטח, הלכה. זה היא צריכה להגיד, אני לא היית שם" (עמ' 502, שורות 6-7).

כאשר נשאל מדוע האם לא לקחה לנאשם את הטלפון שלו ששכח בבית השיב באופן תמוה "היא לא ידעה איפה נמצא". במידה והאם היתה נשארת שם עד יום שבת, כפי שהוא טוען, היתה יכולה ללכת לביתו של חמודי עם הבת, אולם גם באשר לכך צצו סיפורים שונים, משונים ולא הגיוניים, כפי שיובאו להלן במסגרת בחינת גרסת האם.

כפי שציינה המאשימה, בטרם נשמעה עדות האם ידע האב לספר מיוזמתו על מה האם תעיד שהיא נסעה לאום אל פחם, גרסה חדשה שלא היה לה זכר במשטרה, ויש בכך משום חשש לתיאום עדויות במטרה להגן על הנאשם.

28. **חיאית זועבי** - אמו של הנאשם (להלן: "חיאית") - נחקרה במשטרה 3 פעמים -

בהודעתה מיום 5/1/16 שעה 14:19 (ת/62) סיפרה כי בשמונה בערב נסע הנאשם עם אחותו עלא לחבר שלו באום אל פחם. לדבריה בשעה שתיים בלילה הגיעו שוטרים לחפש אותו. כאשר נשאלה אם חיפשה אותו השיבה "לא הטלפון שלו הוא שכח אצלי בבית בפנינת הישיבה של השולחן". כאשר נשאלה אם לאחר שהשוטרים הלכו חיפשה את הנאשם השיבה כי התקשרה לבת שלה עלא ושאלה אותה איפה הנאשם והיא אמרה לה שהוא אצל חברו והיא הלכה לחבר ואמרה לנאשם שמחפשים אותו במשטרה והוא סירב לחזור הביתה "כי כל פעם אומרים לו שיבוא למשטרה ואז עוצרים אותו אז הוא לא רצה לבוא" (שורות 21-23).

בהודעתה מיום 5/1/16 שעה 15:25 (ת/63) עומתה עם העובדה שלמעשה ידעה כי הנאשם באום אל פחם אבל לא שיתפה את המשטרה. כאשר נשאלה תחילה אם ידעה איפה הנאשם השיבה "בהתחלה לא ידעתי איפה הוא, לא רצה לספר רק בימים האחרונים ידעתי. ואביו אמר לו לחזור" (שורה 8). בדבריה כאמור סותרת את דבריה בחקירתה הקודמת כי התקשרה לבת שלה עלא שידעה היכן הנאשם והיא אמרה לה כבר במועד האירוע שהוא אצל חבר שלו. לטענתה, עלא ידעה היכן הוא כי היא זו שלקחה אותו אליו. כאשר נשאלה אז מדוע עלא לא אמרה למשטרה השיבה "כי הם לא שאלו את אלה" (שורה 20).

לדבריה אחרי שהמשטרה הגיעה לביתה לחפש את הנאשם התקשרה לבנה מוחמד שהיה בעבודה. כאשר הוטח בפני כי היא משקרת ומנסה להסביר מדוע יש שיחה בין הנאשם לאחיו מוחמד שכביכול המכשיר לא נמצא ברשותו, ואת זה היא יודעת מחקירתו של מוחמד יום קודם השיבה "לא, לא. אני דיברתי איתו. מוחמד שכח אתמול להגיד לך" (שורות 33-35).

כאשר נשאלה מאיזה טלפון התקשרה השיבה שמשל הנאשם "לעבודי יש ארבעה טלפונים באותו יום התקשרתי מהטלפון של עבודי ששכח אותו בבית. מהטלפון גלקסי 6 בצבע זהב". כאשר נשאלה באיזו שעה התקשרה למוחמד השיבה "בשעה 12 בלילה לא זוכרת או אחת בלילה" למרות שלדבריה המשטרה הגיעה לביתה רק בשתיים בלילה. בחקירתה זו טענה כי זו הפעם היחידה שהשתמשה בטלפון של הנאשם ואף אחד אחר לא השתמש בו.

בהודעתה השלישית מיום 7/1/16 שעה 15:38 (ת/64) - נשאלה מאיזה טלפון התקשרה למוחמד השיבה, מהגלקסי הזהב של הנאשם. לדבריה זה הטלפון שנתפס על ידי המשטרה "אני נתתי לכם היום. זה המכשיר שאתה מחזיק אותו פה במשרד בצבע זהב כמו שאמרתי לך" (שורות 27-29). כאשר נאמר לה כיצד פתחה את הטלפון וחייגה ממנו אם הוא צריך טביעת אצבע השיבה "לא יודעת".

עוד ציינה כי שמה לב שהנאשם שכח את הטלפון בביתה בשעה 19:30, 20:00 בערב (שורות 33-36). כאשר עומתה עם העובדה כי יש שיחת טלפון מהטלפון שלה לפלא של הנאשם ביום שישי בשעה 02:07, 02:08 ובשעה 03:22

הנאשם התקשר אליה, השיבה "אה הבנתי, הטלפון של עבודי היה אצלי בבית, אני לא זוכרת, אולי התקשרתי, אני לא זוכרת, אני התקשרתי לטלפון של עבודי אני לא בטוחה בזה התקשרתי לטלפון של עבודי וענו לי הבנות שלי". ובהמשך הוסיפה "כשיצאתי מסביב לבית יכול להיות שלקחתי טלפון שלי או של עבודי להתקשר". והוסיפה כי יצאה מהבית אבל לא יצאה מחוץ לכפר (שורות 54-44). כאשר נאמר לה שהיא התקשרה לטלפון של הנאשם כאשר הוא היה בדרכו לאום אל פחם השיבה "זה לא נכון" (שורה 56).

כאשר נאמר לה שגם בשבת התקשרה לפלא של הנאשם השיבה שוב ללא כל קשר "כשהתקשרתי לעבודי התכוונתי שהתקשרתי לבנות, אולי אני לא זוכרת" (שורות 59-57). כאשר נשאלה בת כמה הבת שלה השיבה "בת 16" והיא מתגוררת בביתה בכפר. כאשר נשאלה מדוע הבת שלה מתקשרת אליה בשעה 03:22 מתוך הבית השיבה "אולי לא הייתי בבית" (שורות 67-62).

כפי שניתן להבחין גרסת האם לא אמינה בלשון המעטה וכפי שציינה המאשימה, גרסתה משתנה, מתפתחת ומותאמת לראיות שמתגלות בפניה מעת לעת. כך ניתן לראות איך תחילה טענה כי לא ידעה היכן בנה ובאותה נשימה טענה שבתה ידעה כי היא זו שהסיעה אותו לחברו. בהמשך טענה כי בנה שכח את הטלפון שלה והיא חייגה ממנו שיחה אחת בלבד לבנה וזו הפעם היחידה שהשתמשה בטלפון של הנאשם ואף אחד אחר לא השתמש בו. כמו כן, פעם טענה כי היתה בבית או מחוצה לו אולם לא יצאה מהכפר ומאידך כאשר מעומתת עם עובדות לא הגיוניות טוענת שאולי לא היתה בביתה. לא ברור לאיזו מהגרסאות שהעלתה עד כה יש להאמין.

· חיאית מגדילה לעשות עת במסגרת חקירתה בפני מעלה היא טענות חדשות וכבושות, כאשר כל ניסיונה להתאים גרסתה לחומר הראיות בכללותו -

במסגרת חקירתה בפני, נשאלה מתי גילתה שהנאשם שכח את הטלפון השיבה "אני גיליתי את זה אחרי שהוא יצא. לקראת השעה 8 וחצי, 9 משהו כזה" (עמ' 522) ומוסיפה לראשונה כי "באותו יום הלכתי לאום אל פאחם. ולא רציתי להגיד לו למה הלכתי...אני פחדתי ורעדתי. אני דאגתי לבן שלי, פחדתי עליו" (עמ' 523 שורות 33-28).

לדבריה התקשרה לעלא בתה לאחר הביקור של המשטרה בביתם בפעם הראשונה "ב-1 בלילה כן...אני התקשרתי לאלה, אמרתי לה איפה עבודי? אמרה לי הסעתי אותו לחבר שלו. ואז היא הייתה בהלם מה קרה? זה אחרי חצות ואת מתקשרת לעבודי מה קרה? את הרי ראית אותו יצא איתי למה את שואלת? הוא יצא מולך, את ראית אותו". לדבריה התקשרה לבתה מהטלפון שלה (עמ' 524).

בהמשך הוסיפה "אמרתי טוב חלאס, אני רוצה ללכת לאום אל פאחם. אמרו לי אל תצאי בלילה. אמרתי להם זהו, אני רוצה לצאת. הלכתי לאום אל פאחם. הלכתי לאלה ביתי. הבית של אלה ביתי. הבית של אלה ביתי היה כבוי ויש אצלה חומה גבוהה. והבית שלה חשוך. ומסביבה יש שכנים אז לא רציתי להפריע לה. ביתי עיבטיאל הייתה איתי והתקשרה אליה מהטלפון שלה" (עמ' 526, שורות 20-16). לדבריה בתה עיבטיאל ניסתה להתקשר לעלא אך היא לא ענתה. על כן טענה "הלכתי לבית של המשפחה שלי, של אבא שלי באום אל פאחם" (עמ' 527, שורות 9-4). לדבריה זה הבית ששייך להוריה ויש לה מפתח (עמ' 527, שורות 26-24). הטלפון שלה לא היה איתה, היא

היתה עם הטלפון של הנאשם.

כאשר נשאלה "אז היא לא ענתה לך. השער היה סגור. ומדברים על איזה שעה בלילה פחות או יותר? 3 כבר?" השיבה "זה היה קצת לפני 4, משהו כזה" (עמ' 527 שורות 16-18). לא למיותר לציין כי טענתה כאמור לא תואמת את חוות דעת המומחה לפיו הטלפון אוכן ליד הישוב אום אל פחם מהשעה 05:03 (ת/49). עוד טענה, כי התקשרה גם לחמודי והוא לא ענה (עמ' 528). עוד טענה, כי נשארה באום אל פחם עד יום שבת בשעה רבע לארבע בצהריים וחזרה הביתה יחד עם הטלפון של הנאשם. לדעתה כל הזמן הזה ניסתה להגיע לנאשם "אבל לא יכולתי להגיע אליו. לתקשר איתו. רציתי לחזור לאלה ביתי כי לבעלה יש איזה עניין בחיפה. והיא יצאה מהבית. אמרה...אנחנו לא נמצאים בבית". המדובר בתירוצים תמוהים ולא הגיוניים - הבית של הבת היה נעול והבת לא ענתה כאשר היא ידעה שהאם בדרכה אליה, למחרת יצאה בדיוק הבת מהבית לחיפה, החבר לא ענה, האומנם ?

האם העלתה טענה נוספת לפיה השאירה לבנותיה את הטלפון שלה והם אלה שהתקשרו מהטלפון שלה לטלפון של הנאשם והיא התקשרה אליהם והרגיעה אותן.

כאשר נשאלה מדוע לא סיפרה בחקירתה שנסעה לאום אל פחם השיבה "אני לא סיפרתי את העניין הזה כי הוא אמר לי כמה פעמים את נסעת לאום אל פחם. את נסעת לאום אל פחם. אבל אני, אני פחדתי שאם אני לא אגיד לו שאני ראיתי את הבן שלו. אז הוא יראה את ראית את הבן שלך. אז אני פחדתי זהו. היה לי פחד" (עמ' 533). בהמשך כאשר נשאלה מדוע לא אמרה בחקירתה שהיא הלכה לחפש את הנאשם סתרה דבריה כאמור והשיבה באופן תמוה "לא שאלו. הם לא שאלו אותי אם הלכת לחפש אותו או לא. לא שאלו אותי".

לדבריה התקשרה לחברו של הנאשם חמודי 3-4 פעמים והוא לא ענה (עמ' 546). כאשר נשאלה מתי היא ידעה שזהו שמו השיבה אחרי שדיברה עם בתה. כאשר נשאלה מדוע לא סיפרה למשטרה, שכן היא דיברה עם בתה בין שני ביקורי השוטרים השיבה "אמרתי להם...אמרתי אצל חבר שלו" (עמ' 549). כאשר נשאלה מדוע אמרה בחקירתה במשטרה שאף אחד לא השתמש בטלפון של הנאשם ואילו בפני בית משפט טענה ש"כולם דיברו באמצעותו...גם הבנות שלי" (עמ' 545, שורות 23-26 ועמ' 549) השיבה "לא, לא, לא אמרתי לו".

עוד טענה חיאת כי בעלה יוסף דיבר עם הייתם אחיו ולא היא. כאשר עומתה עם העובדה כי יש שיחת טלפון יוצאת מהטלפון של הנאשם להייתם בשעה שהיא כביכול מתחילה לטענתה לנסוע עם הטלפון לכיוון אום אל פחם השיבה "לא, לא, אני לא יודעת. לא היו שיחות להייתם. גם אם יש, אני לא יודעת, אני לא זוכרת" (עמ' 549, 550 שורות 1-2).

29. הייתם זועבי, דודו של הנאשם (להלן: "הייתם") נשאל בחקירתו מיום 7/1/16 שעה 12:40 (ת/61) כמה פעמים התקשר לטלפון של הנאשם השיב "שלוש פעמים משהו כזה". לדבריו התקשר לשוחח עם הנאשם "וענה אבא שלו ואמר לי שעבודי לא בבית זהו. אחר שוב התקשרתי שוב לשמוע אם הוא חזר, הוא לא רגיל לצאת, אני דאגתי..." (על גבי ההודעה צוין כי הייתם סירב לחתום עליה מאחר ולטענתו לא אמר שהנאשם לא רגיל

לצאת). כאשר עומת עם העובדה שניהל 11 שיחות עם הטלפון של הנאשם לאחר אירוע הדקירה השיב "אני דיברתי עם אחי 11 שיחות לא עם עבודי" (שורה 24). לדבריו הוא כל הזמן מתייעץ איתו. כאשר נשאל מדוע לא התקשר לטלפון של יוסף השיב, כי אין לו קליטה וכשנשאל מדוע לא התקשר לאשתו של יוסף השיב, כי אין לו את המספר שלה, הם החליפו פלאפונים. כאשר עומת עם העובדה שיוסף ואשתו אמרו שהטלפון של הנאשם היה סגור השיב "אם הם אומרים, זו טעות". מנגד טען יוסף אחיו כפי שהובא לעיל כי שוחח עימו פעמיים באותו מועד.

במסגרת חקירתו בפני טען הייתם, כי בשעה עשר היתה לו שיחה מיוסף אחיו מהטלפון של הנאשם (עמ' 504). לדבריו התקשר כדי להתייעץ עם אחיו בקשר לעסק שלו, הוא אחיו הבכור והוא עוזר לו לדבריו. בשונה מגרסתו הקודמת לפיה התקשר לדבר עם הנאשם ולא עם אביו ובשונה מגרסתו של יוסף שבשעה תשע כבר ישן.

בהמשך נשאל אודות שיחתו לטלפון של הנאשם בשעה "שתים עשרה ארבעים וחמש בלילה" משך 25 דקות והשיב, כי הוא התקשר לטלפון של הנאשם ויוסף ענה. לדבריו התקשר לאחר ששמע על האירוע של סאמר.

כאשר נשאל אודות הודעות SMS שנשלחו בשבת בצהריים (בין השעות 15:48 ועד 16:13) בין טלפון שמספרו מסתיים ב- 710 לפלא של הנאשם, השיב כי זה הטלפון של בנו "סאמר" וציין- "**אני יודע שטאמר מתקשר עם הבנות של אח שלי תמיד**" (עמ' 505). כאשר נשאל האם תמיד הבנות רגילות לתקשר עם בנו מהטלפון של הנאשם, דבר התמוה בפני עצמו, השיב שהוא בקשר טוב איתן. כאשר נאמר לו שלא זו הבעיה כי אם מדוע הקשר ביניהם מתנהל דרך הפלא של הנאשם השיב "**את זה תשאלו את מי שצריך**".

30. מאג'ד מוחמד זועבי (להלן: "מאג'ד" או "השכן" בהתאמה) סיפר, כי ביום שישי במועד האירוע בעודו ישן שמע צעקות על הכביש למטה, ירד מביתו וראה אנשים מכים את סאהר, צעק לעברם וזיהה שניים שרצים ובורחים לתוך העצים. לדבריו "**הרמתי אותו, עזרתי לו, לקחתי אותו לכיוון הבית שלהם על הכביש, לפני הבית שלהם עזבתי אותו, הוא הלך לבית שלו**" (עמ' 420 שורות 23-24). לדבריו, לא זיהה אף אחד מהאנשים שברחו.

בחקירתו הנגדית נשאל באשר לגילו והשיב כי הינו בן 70. כאשר נשאל מדוע הגיע למסור עדותו השיב "**סאהר, סאהר אמר לי שצריך לבוא להעיד פה, הוא אמר לי עורך דין אמר צריך להגיע, אם לא תגיע יביאו לך צו הבאה**" (עמ' 425, שורות 13-14). כאשר נאמר לו שסאהר לא מזכיר אותו בעדויות שלו השיב "**כנראה הוא לא רצה להכניס אותו לעניינים, אני לא יודע**". כפי שציינה המאשימה המדובר ב"עד הפתעה" אשר לא מסר עדותו במשטרה.

לסיכום

31. לא ניתן להתעלם מהגרסאות השונות והסותרות אשר הועלו מחד מצד עדי התביעה באשר למה שאירע באותו מועד וצר לי על שלא דבקו באמת מראשית חקירתם ועד לסופה ובחרו במקום זאת להגזים בגרסתם ובכך להטיל ספק במהימנותם. מאידך, מעדויות ההגנה עולה כי בכל פעם שנתגלה להם נתון חדש ניסו להתאים גרסתם אליו. גרסאות ההגנה החדשות כפי שעלו לראשונה בחקירתם בפניי הינן בגדר עדות כבושה ומעניק אני להם ובכלל זה

לגרסתה המאוחרת של האם, משקל זעום אם בכלל.

32. טענת האם בפניי כי היא זו שנסעה לאום אל פחם, יחד עם הטלפון של הנאשם הינה בבחינת עדות כבושה, אותה "כבשה" בליבה והעלתה אותה רק בשלב מאוחר (י. קדמי "על הראיות" חלק ראשון, תש"ע - 2009, עמ' 500). האם לא סיפקה הסבר ובוודאי לא כזה שמניח את הדעת לכבישת גרסתה. סבורני, כי גרסתה החדשה הועלתה בניסיון למזער אחריות הנאשם למיוחס לו ועל מנת להסביר את שעולה ממחקרי התקשורת. בע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, קבע כב' השופט קדמי -

"הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחושפה בשלב מאוחר. ודוק, כלל ראייתי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט, כפי שכבר ציינתי בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל [6]:

"...גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה" (שם, בפיסקה 5).

33. כמו כן, כפי שצינתי לעיל, אין בשקרי הנאשם כדי לסייע למאשימה בהוכחת האשמה שכן המאשימה לא עמדה בנטל, ושקרי ההגנה יש בהם לסייע ולחזק את מה שיש ולא את מה שאין. כפי שניתן להבחין, דברים שלא ידעו לספר עדי ההגנה במועד חקירתם בסמוך לאירוע ידעו לספר כעבור כשנה, במסגרת חקירתם בפניי. במידה והמאשימה היתה מצליחה להוכיח את אשמת הנאשם היה בשקרי הנאשם חיזוק טוב לראיותיה.

34. המאשימה במסגרת חקירתה הפנתה את הנאשם ועדי ההגנה לפלט מחקרי התקשורת (ת/4) ולשיחות שנעשו בין הנאשם לאשתו, לאמו, לדודו, לחברו ולא קיבלה הסבר הגיוני לכך. גרסת הנאשם כי הטלפון לא היה ברשותו, אינה הגיונית נוכח מכלול הנסיבות נוכח השיחות הרבות שנעשו ממנו. טענת הוריו כי הם והאחיות התקשרו ממנו ואילו בשל היותו טלפון חדש לעומת שלהם אינה הגיונית. כל השיחות וההודעות היו לאחר האירוע וגם ביום שלמחרת, כאשר כולם בעצם ידעו לטענתם כי הנאשם שכח את הטלפון בבית הוריו.

35. עדות נוספת לכך שהטלפון היה ברשות הנאשם היא חוות דעת המומחה לסלולר (ת/49) ממנה עולה כי הטלפון של הנאשם עשה את דרכו לאום אל פחם החל מהשעה 03:32. גם מכשיר הפלא וגם טענת האליבי אותה העלה הנאשם מעידים על כך שהנאשם היה באותו ערב באום אל פחם, השאלה היא השעה בה היה שם, לפני האירוע או לאחריו. מחקרי התקשורת מעידים כי טענת האליבי של הנאשם הינה שקרית שכן רק בסביבות השעה 05:00 הגיע לאום אל פחם, קרי לאחר האירוע.

36. כפי שניתן להבחין, המאשימה לא הצליחה להוכיח את המיוחס לנאשם מעל לכל ספק, כי הוא זה אשר דקר את

המתלוננים ולאחר מכן ירה לעבר ביתו של עבד ומשכך יש לזכות את הנאשם. סופו של דבר, התביעה לא הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה ועל כן מזכה אני את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ח, 22/11/2017 במעמד הנוכחים.

ג'ורג' אזולאי, שופט

הוקלדעלידינאוהבר